

ยอด
สามิ
ของ
กุสสิตรี
อันดับหนึ่ง 2

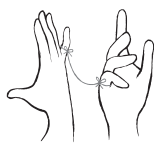
จิวเวียหลิวทิว 九月流火 เขียน
เบ็็นนาคราช แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'หนทางสู่ความสำเร็จย่อมพานพบอุปสรรคและขวากหนาม' วลีนี้ไม่เกินไปสักนิดหากเทียบกับความเป็นจริงที่ตัวเอกของเรากำลังเผชิญอยู่ กลับมาพบกันอีกครั้งนะคะสำหรับ 'ยอดสามีของกุลสตรีอันดับหนึ่ง' ซึ่งตอนนี้เราเดินทางร่วมกันมาถึงเล่มที่สองแล้ว โดยนักเขียน 'จิวเวี๋ยหลิวหัว' และนักแปลคนเก่งของเรา 'เบปี่นาคราช' พร้อมจะพาเราดำเนินเรื่องราวต่อจากเล่มแรกที่กำลังสนุกสนาน การจากไปของท่านโหวผู้เฒ่าเจิงงานมงคลสมรสที่กำลังจะเกิดระหว่าง 'เจิงอวีโม่' และ 'ฮั่วฉางยวน' น้องสาวคนดีและอดีตคู่หมั้นของ 'เจิงอวีจิ้น' สาวน้อยคนเก่งของเราที่ยังสาละวนอยู่กับแผนหาว่าที่สามีคนใหม่ให้ดีพร้อมตามที่นางต้องการ อีกทั้งยังต้องคอยเอาตัวรอดจากปัญหาต่างๆ ภายในและภายนอกจวน โดยที่ยังต้องคงความสูงศักดิ์และเพียบพร้อมตามแบบฉบับ 'กุลสตรีอันดับหนึ่ง' ของเมืองหลวง' ไม่ให้ต่างพร้อย โดยมีท่านอาเก่า 'เจิงหยวนจิง' เป็นดั่งร่มโพธิ์ร่มไทรคอยคุ้มกะลาหัวของนางอยู่ห่างๆ ทว่าเขาเองก็จัดเป็นหนึ่งในตัวปัญหาของนางเช่นกัน เพราะความลับในเบื้องหลังอันสูงส่งของเขาเองนั้นล่ะที่อาจจะนำพานางเข้าไปสู่วังวนแห่งความวุ่นวาย การแก่งแย่งชิงดีของผู้มีอำนาจอันเหลือล้นที่สามารถจัดการนางได้ด้วยคำพูดไม่กี่คำ อีกทั้งทำที่แปลกๆ ที่เขามีต่อนางก็ชวนให้นางรู้สึกใจคอไม่ดีเป็นอย่างมาก

เจิงอวีจิ้นจะสามารถหาว่าที่สามีใหม่ที่ดีเลิศได้หรือไม่ ปัญหาที่ตามติดชีวิตของนางจะถูกแก้ไขอย่างไร ท่านอาเก่าของนางจะนำพาเรื่องราววุ่นวายอะไรมาให้นาง หรือเป็นนางเองที่จะกระโจนเข้าไปหาเขา ขอเชิญทุกคนร่วมรับรู้ไปพร้อมกันใน 'ยอดสามีของกุลสตรีอันดับหนึ่ง' เล่มสองได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ใจข้าเหมือนกับท่านปู่ แม้จะเสียดายที่ตนเองไร้วิชาสนาเข้าร่วม แต่
ไม่ว่าตัวข้าจะอยู่ที่ใดก็จะคิดถึงท่านอาเก่าเสมอ รอคอยให้ท่านอาเก่าทำ
ความปรารถนาให้เป็นจริงในเร็ววัน"

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมของเจิงอวี๋จิ้นหรือคำพูด
ประโยคที่ว่า 'จะคิดถึงท่านอาเก่าเสมอ' สีหน้าของเจิงหยวนจิงจึงดีขึ้นบ้าง
ในที่สุด เจิงอวี๋จิ้นเห็นพลังรุนแรงจากตัวเจิงหยวนจิงลดลงบ้างแล้ว จึง
ฉวยโอกาสนี้พูดจุดประสงค์แท้จริงของตนเองออกมาในทันที "ท่านอาเก่า
การได้รู้จักท่านเป็นโชคดีในชีวิตของข้า เพียงแต่ไม่รู้ว่า...วันหน้ายังจะได้พบ
ท่านอาเก่าอีกหรือไม่"

เจิงหยวนจิงขยับหางคิ้ว ถามด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า "เจ้าอยากพบข้า
อีกมากหรือ"

"แน่นอน" เจิงอวี๋จิ้นยิ้มหยีตา

•

แนะนำตัวละคร

* เจิงอวีจิ้น

บุตรสาวคนโตจวนอี้ซุนโหว ดวงหน้างดงาม กิริยาอ่อนหวาน เป็นระเบียบ เป็นเลิศในศาสตร์ทั้งสี่ ถูกถอนหมั้น ปัจจุบันวางแผนหาสามีที่ดีเลิศ กอบโกยผลประโยชน์ก่อนแต่งงาน

* เจิงอวีไม่

บุตรสาวบ้านรองจวนอี้ซุนโหว งดงาม อ่อนแอ บอบบาง น้องสาวฝาแฝดของเจิงอวีจิ้น ถูกแยกกันเลี้ยงตั้งแต่เด็ก ร้อนนาคจากความฝันเช่นกัน กำลังจะเข้าพิธีแต่งงานกับอดีตคู่หมั้นของพี่สาว

* ฮั่วฉางยวน

จิ้งหย่งโหว แม่ทัพฉางเซิ่ง แห่งกองบัญชาการทหารพิทักษ์ซีเป่ย์ เก่งกล้าสามารถตั้งแต่วัยเยาว์ ทอดตาทั่วหล้า ไม่อาจเจอคนรุ่นเดียวกันที่มีความสามารถเท่า หลังจากถอนหมั้นเจิงอวีจิ้น ขณะนี้กำลังจะเข้าพิธีแต่งงานกับน้องสาวของนางแทน

* เจิงหยวนจิ่ง

บุตรชายลำดับที่เก้าแห่งสกุลเจิง หล่อเหลาสุขุมลุ่มลึก ทำงานอ่าผู้เต็มไปด้วยปริศนา แท้จริงคือองค์รัชทายาทผู้หายสาบสูญกว่าสิบปีนาม 'หลี่เจิงจิ่ง'

* หลินชิงหยวน

อาลักษณ์แห่งสำนักราชบัณฑิต สหายจ้วงหยวนปีเดียวกับเจิงหยวนจิ่ง รูปร่างชาญฉลาดแบบบัณฑิตหนุ่ม เป็นผู้มีความกล้าหาญที่ดีที่เจิงอวีจิ้นให้ผ่านเข้ารอบว่าที่สามีของนาง

* สวีจื่อเซี่ยน

ลูกพี่ลูกน้องของเจิงอวีจิ้น บุตรชายคนรองจวนซางกั๋วกง อ่อนโยน หล่อเหลางดงามในคราวเดียวกัน เคยเป็นหนึ่งในตัวเลือกสามีของเจิงอวีจิ้น เขาเคยกล่าวกับนางว่าถ้านางไม่สามารถหาคนแต่งงานด้วยได้ก็ให้มาแต่งงานกับเขา

* ตีเหยียนหลิน

โชกั๋วกงสกุลตี หล่อเหลาง่างามสมบรรดาศักดิ์ มั่นใจในตนเองอย่างยิ่ง เป็นฝ่ายภรรยาตาย มีบุตรชายเอาแต่ใจ ้วยหกขวบอยู่คนหนึ่ง เป็นคนที่ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงหมายตาให้เจิงอวีจิ้น

40

เจิงอวี๋จินเดินๆ หยุดๆ ไปตลอดทาง เสียเวลาไปไม่น้อย ถึงอย่างนั้น ก็สอบถามจนพอรู้สภาพร้านค้าคร่ำๆ แล้ว เจิงอวี๋จินเดินเข้าทั้งร้านขายผ้า และร้านขายเสื้อผ้าต่อกันหลายร้าน นางพอจะรู้แล้วว่าผ้าดิบสีฟ้าหนึ่งพับ ขายราคาเท่าใด ผ้าปานหนึ่งพับหรือผ้าแพรหนึ่งพับราคาเท่าใด สำหรับเสื้อผ้าเจิงอวี๋จินมีความชำนาญยิ่งกว่า นางใช้ชีวิตในเรือนส่วนนี้ ทุกเดือน ต้องรับเงินประจำเดือนเพื่อตัดเสื้อผ้า แค่ฟังบรรดาสาวใช้คุยกันทุกวัน นางก็เข้าใจแล้วว่าลายแบบใดทันสมัย เนื้อผ้าเช่นใดตัดออกมาแล้วสวย

เจิงอวี๋จินพอมีความคิดอยู่ในใจแล้ว ขณะนั้นคนบังคับรถม้าก็ถาม ขึ้นมาว่า "คุณหนูใหญ่ ข้างหลังยังมีร้านเสื้อผ้าอีกสองร้าน ท่านจะไปอีกหรือไม่ขอรับ"

เจิงอวี๋จินกวาดมองไปข้างหลังแวบหนึ่ง แล้วพูดว่า "ไม่ต้องแล้ว ตรงไปร้านค้าสองร้านนั้นของจวนเราเถอะ"

คนบังคับรถมารับคำ "ขอรับ" แล้วบังคับรถม้าไปยังถนนอีกสายหนึ่ง
 เฉิงอวีจิ้นสงบใจรออยู่ครู่หนึ่ง เพียงไม่นานก็ถึงแล้ว เหลียนเซียวยระคอง
 เฉิงอวีจิ้นลงจากรถ ครั้นเฉิงอวีจิ้นเหยียบพื้นก็เงยหน้ามองไปโดยรอบก่อน
 พบว่าตรงทางแยกมีร้านเสื้อผ้าที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กร้านหนึ่งตั้งอยู่ บนนั้น
 แขนงป้ายชื่อร้านด้วยอักษรสามคำ ว่า 'ร้านอวินอี' เพราะอยู่ในพื้นที่ดี
 ที่นี้จึงไม่ถึงขั้นเสียเบงกา แต่เมื่อเฉิงอวีจิ้นลอบเทียบในใจกับร้านปักผ้าใหญ่
 หลายร้านที่ผ่านมาเมื่อครู่แล้ว ร้านนี้ยังนับว่าแยกว่ามาก

เฉิงอวีจิ้นรู้ว่านี่คือทรัพย์สินสมบัติที่ท่านโหวผู้เฒ่าเฉิงทิ้งไว้ให้นาง

เฉิงหยวนจิ้งเห็นแล้วเช่นกัน เขาลงจากม้า เดินไปสองก้าวเห็น
 เฉิงอวีจิ้นไม่ขยับ จึงหันไปถามว่า "เจ้าหยุดทำอะไร"

เฉิงอวีจิ้นเดินตามไปอย่างเป็นธรรมชาติ พูดว่า "ข้ากำลังดูสภาพ
 แวดล้อมโดยรอบ ท่านอาเก่า ท่านปู่เพิ่งจะมอบร้านสองสามแห่งนี้ให้ข้า
 เกรงว่าหลงจู้นักบัญชีในร้านคงยังไม่รู้ว่าเปลี่ยนเจ้าของแล้ว พวกเราอีกครู่
 เข้าไปอย่าเพิ่งแสดงตัว แสร้งทำทีว่ามาซื้อชิ้นผ้า สอบถามเรื่องราวสักครู่
 แล้วค่อยว่ากัน"

เฉิงหยวนจิ้งไม่มีความเห็นอะไร หัวเราะเบาๆ ทีหนึ่ง "เจ้านี่ช่างคิด
 เสียจริง"

"ขอบคุณท่านอาเก่า"

เฉิงหยวนจิ้งแม้ไม่ได้พูดรับปาก แต่หลังจากเข้าประตูกลับไม่ได้
 พูดว่าพวกเขาเป็นคนสกุลฉิงของจวนอีซุนโหว หลงจู้ถูกจ้างมาเฝ้าร้าน
 สังเกตเห็นแต่ไกลแล้วว่าข้างนอกมีคุณชายผู้หนึ่งส่งางามหล่อเหลา
 กิริยาท่าทางดูมีบารมี เขากำลังคิดอยู่ว่าเป็นบุตรหลานชนชั้นสูงบ้านใด
 พากรรยาออกมาเดินเล่น จากนั้นก็เห็นชายหนุ่มหล่อเหล่าผู้นี้มาหยุดหน้า

ร้านตนเอง แล้วหันไปประคองสตรีคนหนึ่งลงจากรถม้า

สตรีผู้นั้นดูสูงส่ง่า แม้จะสวมชุดสีขาวสะอาดตา แต่รูปโฉมงดงามมาก ทำทางสูงข่ม เมื่อเงยหน้าขึ้นราวกับดอกไม้หลากหลายผลิบาน และเหมือนแสงจันทร์กลางสายน้ำไหล สองคนนี้พอยืนด้วยกันช่างเข้าคู่กันงดงามตา อย่างบอกไม่ถูก

หลงจื๋อมองตะลึงงันไป ไม่เพียงแค่ว่า คนที่เดินผ่านไปมาบนถนนต่างอดใจไม่ไหวหันมามองคนงามคู่นี้ จนกระทั่งเชิงอวีจิ้นกับเชิงหยวนจิ้งเดินเข้าประตูมา หลงจื๋อจึงดึงสติคืนมาได้ รีบวิ่งเข้ามาต้อนรับ "แม่นางคุณชาย พวกท่านต้องการสิ่งใดขอรับ"

เชิงหยวนจิ้งมีฐานะพิเศษ หลายปีมานี้เผยแพร่ในที่สาธารณะน้อยมาก หลงจื๋อจึงไม่รู้จักเชิงหยวนจิ้ง ส่วนเชิงอวีจิ้นเป็นสตรี หลงจื๋อไม่เคยเห็นหน้า ดังนั้นเจ้าบ้านทั้งสองคนมาเยือนตรงหน้า หลงจื๋อลบจำไม่ได้ ยังคงต้อนรับอย่างกระตือรือร้น นี่ตรงตามความต้องการของเชิงอวีจิ้น นางแสรังทำเป็นไม่ค่อยเชี่ยวชาญ พูดว่า "พวกเรามาที่นี่เป็นครั้งแรก ไม่รู้ว่าควรซื้อผ้าชนิดใด ไม่รู้ว่าที่ร้านมีสิ่งใดแนะนำบ้าง"

หลงจื๋อได้ฟังก็รู้ว่านี่เป็นลูกค้ารายใหญ่ จึงยิ้มอย่างกระตือรือร้นมากขึ้น "แม่นางถามถูกคนแล้ว แม่นางเชิญตามข้างน้อยมา"

เชิงอวีจิ้นเดินนำสาวใช้ไปดูผ้าด้านใน เชิงหยวนจิ้งยืนรอนางอยู่ที่โถงด้านนอก หลงจื๋อนำทางด้วยตนเอง ลูกมือในร้านที่ประจำอยู่แต่เดิมจึงมีเวลาว่างเข้ามาต้อนรับเชิงหยวนจิ้ง ด้วยอยากจะประจบเอาใจจึงตั้งใจพูดคำนำฟังว่า "คุณชายกับแม่นางดูรักกันดีจริง คุณชายกับแม่นางเป็นชายสง่าหญิงงามเหมาะสมกัน ผู้คนเห็นแล้วต่างชื่นชม วันหน้าต้องมีลูกมากกว่าสนามมาก อยู่กันจนแก่เฒ่าแน่นอน"

เชิงหยวนจึงเดิมที่ไม่สนใจ แต่คำพูดนี้พอฟังถึงตอนท้ายยิ่งแปลกพิกลขึ้นทุกที เชิงหยวนจึงหันหน้าไป กวาดตามองลูกมือผู้นั้นแวบหนึ่ง ฝ่ายลูกมือถูกสายตาเช่นนั้นมองจนขำรู้สึกอ่อนยวบ ก่อนหน้านี้เขาเคยเจอขุนนางใหญ่ผู้สูงศักดิ์มามาก แต่ไม่เคยมีผู้ใดเหมือนเชิงหยวนจึง สวมชุดลาลองสีขาวยุติไม่โอ้อวดไม่เสียดัง แต่สามารถทำให้คนเกิดความนับถือหวาดหวั่นในใจได้

ลูกมือประจำร้านต้นตระหนก คำพูดที่ออกมาจึงตะกุกตะกัก "คุณชายได้โปรดอภัยให้ด้วย... ข้าเหนื่อยพูดอันใดผิดไปหรือขอรับ"

เชิงหยวนจึงไม่ได้โกรธ เขาเพียงแค่แปลกใจเท่านั้น "เหตุใดเจ้าจึงคิดว่าข้ากับนางเป็นสามีภรรยากัน"

ทั้งที่เชิงอวีจิ้นแต่งกายเช่นหญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกเรือน ลูกมือประจำร้านเหล่านี้คลุกคลีอยู่กับกลุ่มคนสูงศักดิ์ทั้งวัน คงไม่ถึงขั้นไร้สายตาแยกแยะคนเช่นนี้กระมัง เชิงหยวนจึงนานที่จะเกิดความสงสัยขึ้นมาบ้าง หากไม่ใช่ตัวเชิงอวีจิ้น เช่นนั้นก็คือมองจากตัวเขาหรือ จุดใดของเขาที่ดูเหมือนคนแต่งงานแล้ว

ลูกมือประจำร้านถูกถามจนงุนงง เขาเกาหัว พูดเสียงเบาว่า "คุณชายกับแม่นางเมื่อครู่เดินเข้ามาพร้อมกัน แม่นางแม้จะยังเกล้าผมต่ำ แต่อายุอยู่ในวัยแต่งงานพอดี ทั้งอายุของคุณชายกับแม่นางก็เป็นพ่อลูกกันไม่ได้ ดูหน้าตาก็ไม่เหมือนพี่ชายน้องสาว เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าไม่ใช่คู่นั้นคู่หมั้นคู่หมายจะเป็นอะไรได้ขอรับ"

ยังมีอีกจุดหนึ่งที่เขาไม่สะดวกใจจะพูด นั่นคือหากเป็นพี่น้องกัน พี่ชายที่จะพาน้องสาวมาเดินร้านขายเสื้อผ้าได้แค่คิดก็รู้ว่าต้องมีความผูกพันลึกซึ้งอย่างมาก พี่น้องสองคนเช่นนี้พูดคุยกันย่อมต้องมีความสนิทสนม

ไม่เหมือนกับเชิงหยวนจิ่งและเชิงอวี่จิ้น ทั้งสองคนงดงามจนไม่เหมือนคน
จริงๆ ระยะเวลาห้าไม่วไกลไม่วใกล้ ในความห่างเหินเกรงใจยังมีความเข้าใจกัน
ที่ผู้อื่นแทรกเข้าเข้าไปไม่ได้อีกด้วย ยามพวกเขาสองคนยืนอยู่ด้วยกัน
เหมือนสามีภรรยาผู้สูงศักดิ์อย่างมากจริงๆ

ดังนั้นลูกมือประจำร้านจึงคิดไปตามหลักเหตุผลว่าทั้งสองคนมี
ชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดา หมั้นหมายกันแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานเป็น
ทางการ ดังนั้นเชิงอวี่จิ้นจึงเกล้าผมแบบหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือน ส่วน
เชิงหยวนจิ่งพาคุ่มั้นออกมาซื้อหาของใช้ในการแต่งงาน

ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ

ลูกมือประจำร้านค่อนข้างงุนงง ในตอนนี้เองหลงจู้ก็เดินนำเชิงอวี่จิ้น
ออกมาจากข้างใน เชิงหยวนจิ่งก้มหน้ากวาดมองเขาแวบหนึ่ง ลูกมือผู้นี้
เกิดปัญญาขึ้นมาในชั่วพริบตา เข้าใจความหมายของเชิงหยวนจิ่งได้อย่าง
น่านมหัสจรรย์

หัวข้อสนทนาี้ห้ามพูดต่อไปอีก

เชิงอวี่จิ้นไม่รู้ว่าข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้น นางเห็นเชิงหยวนจิ่ง
ยืนอยู่โถงด้านนอก แต่เขาเพียงคนเดียวก็คล้ายสองสาวไปทั้งร้านแล้ว
เชิงอวี่จิ้นเดินมาถึงข้างกายเขาอย่างเป็นทางการ แล้วส่งเสียงเรียกว่า
"ท่านอาเก้า"

ลูกมือประจำร้านเบิกตาโตในทันที ท่าทางเกินจริงอย่างมาก
แทบจะทำให้คนสงสัยว่าลูกตาของเขาจะหลุดออกมาจากเบ้าตา เขา
ผ่านประสบการณ์มาหลายปีย่อมคิดไม่ถึงความเป็นไปได้เช่นนี้

ชายหญิงคู่นี้ไม่ใช่พี่น้องกัน ไม่ใช่คู่มั้นหมาย แต่เป็นอาหลานหรือ
ลูกมือประจำร้านตกใจอย่างเห็นได้ชัดเกินไป เชิงอวี่จิ้นสังเกตเห็น

ท่าทางของอีกฝ่าย จึงขมวดคิ้วอย่างสงสัย "ท่านอาเก่า มีอะไรหรือ"

เจิงอวี่จิ้นชำเลืองมองลูกมือผู้นั้นแวนหนึ่ง ฝ่ายลูกมือจึงรีบก้มหน้า เจิงหยวนจึงเลื่อนสายตากลับมา พุดเลียงๆ ไปว่า "ไม่มีอะไร เจ้าเจอผ้าที่ชอบหรือยัง"

พุดถึงเรื่องนี้ความสนใจของเจิงอวี่จิ้นก็ถูกเบี่ยงเบนไปทันที ทั้งความสงสัยเมื่อครู่ไม่สนใจในทันใด เจิงอวี่จิ้นพุดว่า "เนื้อผ้าพอใช้ได้ ได้ยินหลงจู้พุดว่าในร้านยังตัดเย็บเสื้อผ้าออกมาขายอีกด้วย ข้าจึงให้พวกเขาเอาแบบเสื้อผ้าเหล่านั้นมาให้ข้าดู"

เจิงหยวนจึงพยักหน้า ของเหล่านี้เอามาให้เจิงอวี่จิ้นเล่น นางยินดีจะทำอย่างไรก็แล้วแต่ ระหว่างที่พุดคุยกันหลงจู้ก็หยิบเสื้อผ้าที่ตัดเย็บเสร็จแล้วออกมา เจิงอวี่จิ้นเดินไปพลิกดู หนึ่งเย็บไม่พุดจา

หลงจู้ค่อยๆ เห็นความผิดปกติเช่นกัน เจิงอวี่จิ้นแม้จะดูเนื้อผ้าจำนวนมาก แต่การถาและการพุดไม่เหมือนต้องการซื้อ แต่ดูเหมือน... มาสำรวจดู หลงจู้เกิดความสงสัยขึ้นเรื่อยๆ กังวลว่าร้านประเภทเดียวกันร้านใดมาสอบถามเรื่องภายใน แต่ก็คิดว่าบ้านใดจะเชิญคนร่าวเทพสองท่านนี้มาได้ หากมีความสามารถนี้จริง จะมาสืบเรื่องอะไรเล่า

เจิงหยวนจึงเห็นเจิงอวี่จิ้นวางผ้าในมือลง จึงถามว่า "ดูเสร็จแล้วหรือ"
"อืม"

"ห่อให้หมดเลย"

"อย่า!" เจิงอวี่จิ้นรีบขวางไว้ หันหน้าไปพุดกับเจิงหยวนจึงว่า "ท่านอาเก่า ท่านจะซื้ออะไรที่นี่"

นี่เป็นร้านในชื่อของนาง ชื่อของที่นี่ไม่ใช่เท่ากับคนในครอบครัวจ่ายเงินให้กันเองหรือ ดูแล้วไม่ฉลาดเอาเสียเลย

หลงฐึ้นอยู่ด้านข้าง อารมณ์เปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง พอได้ยิน คำพูดประโยคนี้ของเจิงอวีจิ้น รอยยิ้มบนใบหน้าที่แทบจะรักษาไว้ไม่อยู่ หมายความว่าอย่างไร ดูถูกข้าอยู่หรือ

สุดท้ายเจิงอวีจิ้นยังคงรู้สึกไม่ดีที่จะให้เจิงหยวนจิ้งจ่ายเงินที่ไม่สมควรจ่ายก่อนนี้ นางย่อมรู้ว่านี่เพราะเจิงหยวนจิ้งเห็นแก่หน้าของนางจึงส่งเงินให้นาง แต่เจิงอวีจิ้นก็ต้องรักษาหน้าอยู่บ้าง เงินก่อนนี้ นางรับไว้ไม่ได้

หลังจากนั้นเจิงอวีจิ้นไปที่ร้านเครื่องประดับและร้านเครื่องแก้ว ร้านเครื่องประดับชื่อร้านว่า 'หอหลินหลาง' อยู่ไม่ไกลจากร้านอวีอินอี แต่ร้านเครื่องแก้วอยู่ไกลออกไปสักหน่อย หลังจากเดินดูเสร็จทั้งสามร้าน เจิงอวีจิ้นรู้สึกเกรงใจมาก เจิงหยวนจิ้งไม่เหมือนนาง เขายังมีเรื่องต้องจัดการอีกมาก แต่กลับมาเสียเวลากับนางทั้งวัน ตอนนั่งรถม้ากลับจวน เจิงอวีจิ้นคำนับขอบคุณเจิงหยวนจิ้งอย่างเรียบร้อย "ขอบคุณท่านอาเก่า"

ครั้งนี้นางพูดด้วยความจริงใจ เจิงหยวนจิ้งไม่เก็บมาใส่ใจ เขาพูดว่า "เมื่อครู่หลังจากเจ้าออกไป ข้าส่งป้ายชื่อของจวนโหวไปให้ทั้งสามร้านนี้แล้ว ตอนนี้คิดว่าพวกเขาคงรู้แล้วว่าเจ้าเป็นเจ้าของคนใหม่ หลังจากนั้นถ้าเจ้าจะส่งข่าว หรืออยากออกไปดูหน้าร้านก็มาหาหวลอี่โดยตรงก็แล้วกัน"

เจิงอวีจิ้นขยับริมฝีปาก สุดท้ายทำได้เพียงคำนับอย่างจริงจังและจริงใจ "ขอบคุณท่านอาเก่า"

เจิงอวีจิ้นไม่ชอบรบกวนผู้อื่น และไม่ชอบถูกผู้อื่นรบกวนเช่นกัน แต่ครั้งนี้นางกลับพูดคำปฏิเสธไม่ออกเลย เพราะนางต้องการลูกมือข้างนอก มากจริงๆ ตัวนางอยู่ในจวน ข้างกายล้วนเป็นสาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัย คนเหล่านี้ออกประตวจวนไม่ได้เช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นในนี้ยังมีคนของฐึ้นอิน

ผู้เฒ่าจึงกับท่านหญิงซึ่งผู้เฒ่าคิดจะดูแลกิจการโดยหลบเลี่ยง
หูดตาของผู้อื่นช่างยากเสียเหลือเกิน

คำพูดของหญิงหยวนจึงประโยคนี้เรียกได้ว่าเป็นการส่งถ่านกลางหิมะ*
หญิงอวีจิ้นไม่อาจปฏิเสธได้ ทำได้เพียงจดจำความดีของหญิงหยวนจึงไว้
ในใจ

ตอนเย็นกลับถึงห้องแล้ว เหลียนเซี่ยวยกชาร้อนมาให้หญิงอวีจิ้น
"คุณหนู วันนี้น่าคุณเดินอยู่นอกจวนมาทั้งวัน รีบมาพักผ่อนเถอะเจ้าค่ะ"

หญิงอวีจิ้นวันนี้อยู่นอกจวนทั้งวัน กลับมาแล้วยังไม่พักผ่อน หยิบ
พู่กันขึ้นขีดเขียนร้านอวิ้นอีกกับหอลินหลางมีกิจการไม่เลว แต่หญิงอวีจิ้น
คิดว่ายังดีได้กว่านี้ รายรับของพวกเขาคอนี้ไม่สมกับเขตที่ตั้งของ
สองร้านนี้อย่างมาก

ที่ผ่านมาท่านโหวผู้เฒ่าจึงมีกิจการในมือมากมาย ไม่มีแก่ใจไป
ดูแลจัดการที่ละอัน ขอเพียงไม่ขาดทุนก็พอแล้ว แต่หญิงอวีจิ้นไม่เหมือนกัน
ในมือนางมีร้านเพียงสามร้าน แต่จุดที่ต้องใช้เงินกลับมีมากมาย นาง
ต้องขยับขยายร้านทำกำไรให้ได้มากที่สุด เรื่องเครื่องแก้วนางไม่เข้าใจนัก
ทำได้เพียงปล่อยไว้ชั่วคราว แต่อีกสองร้าน หญิงอวีจิ้นกลับมีความคิด
มากมายที่จะทำให้เป็นไปได้

อย่างไรเสียนางก็เป็นคุณหนูใหญ่จวนโหวมาแล้วสิบสี่ปี มารดา
ยังเป็นท่านหญิงซึ่งผู้เฒ่าด้วย หลายปีมานี้ไม่รู้ไม่เห็นของดีมากมาย
เท่าใด การปรับปรุงร้านขายเสื้อผ้าหนึ่งร้านกับร้านเครื่องประดับหนึ่งร้าน
นางยังพอจะพูดได้ว่ามีความรู้อยู่บ้าง

หญิงอวีจิ้นวางพู่กันลง ถอนหายใจลัดกลุ้มเฮือกหนึ่งอย่างหาได้ยาก

* ส่งถ่านกลางหิมะ หมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ผู้ที่กำลังตกที่นั่งลำบากได้ทันการณ์

"ครั้งนี้ท่านอาเก่าช่วยข้าได้มาก ข้าไม่รู้ว่าควรจะตอบแทนอย่างไรดี"

เหลียนเซี่ยวไม่รู้เรื่องราวเบื้องลึกภายใน พุดออกมาในทันทีว่า "คุณหนู นายท่านเก่าเป็นท่านอาแท้ๆ ของท่าน คนสายเลือดเดียวกัน จะคิดมากเช่นนี้ไปใยเจ้าคะ"

เจิงอวี่จิ้นสายหน้า หากเจิงหยวนจิงเป็นท่านอาเก่าของนางจริงๆ เจิงอวี่จิ้นคงหน้าหนาวรับเอาไว้แล้ว อย่างมากวันหน้าก็ส่งของว่างไปให้มากสักนิด ใครให้ฐานะคนรุ่นหลังแฝงความต่ำต้อยไว้แล้ว ทว่าเจิงหยวนจิงไม่ใช่ท่านอาของนางเสียหน่อย

น้ำใจที่นางติดค้างในครั้งนี้ง่ายใหญ่เหลือเกิน

เหลียนเซี่ยวไม่เข้าใจว่าเหตุใดเจิงอวี่จิ้นจึงกลัดกลุ้มใจนัก

เจิงอวี่จิ้นสายหน้า ไม่อยากพุดอะไรอีก นางถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่พบว่าตนเองเป็นบุตรสาวตระกูลใหญ่มาสิบกว่าปี คิดว่าตนเองมีความสามารถหลากหลายด้าน แต่ตอนจะใช้งานจริงกลับมีไม่กี่อย่างที่ใช่ประโยชน์ได้

เจิงอวี่จิ้นจำต้องตัดสินใจว่าช่วงนี้ต้องขยันไปหาเจิงหยวนจิงสักนิด มอบพวกของว่างอาหารต่างๆ มากสักหน่อย ถึงแม้ของเหล่านี้สำหรับองค์รัชทายาทแล้วไม่ควรค่าแก่การพุดถึง แต่นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว เจิงอวี่จิ้นก็ไม่รู้ว่าตนเองยังทำอะไรได้อีก

เจิงอวี่จิ้นคิดนั่นคิดนี่อยู่ครู่หนึ่ง จึงพุดอย่างจริงจังอยู่ภายในใจว่า ท่านอาเก่าช่างเป็นคนดีจริงๆ

47

ยามเช้าตรู่กรร็องเสียงใส สาวใช้ที่รับหน้าที่ปิดกวาดเพิงจะรดน้ำไปบนพื้น เสาระเบียงทางเดินเซ็ดล้างจนสะอาดแล้วเช่นกัน เจิงอวีจิ้นเดินอยู่บนระเบียงทางเดิน สิ่งที่ตามองเห็นคือกลิ่นอายความสดชื่นที่มีในตอนเช้า ส่วนนางที่สวมชุดกระโปรงสีขาวเดินก้าวไปอย่างช้าๆ ในสายตาของผู้อื่นก็นับเป็นส่วนหนึ่งของภาพความงามเช่นกัน

คนของเรือนเงินหมิงเห็นนางแล้วต่างคุ่นเคຍอย่างมา กักทายนางมาแต่ไกล เจิงอวีจิ้นยิ้มพยักหน้า หลิวอี้ที่เพิงกลับมาจากข้างนอกเห็นนางแล้วก็หยุดยืนประกะบมือคำนับทันที "คุณหนูใหญ่"

"พ่อบ้านหลิว" เจิงอวีจิ้นคำนับกลับอย่างมีมารยาท นางรู้ฐานะของหลิวอี้เป็นอย่างดี คนผู้นี้แปดส่วนต้องเป็นชั้นที่คนสนิทคนหนึ่งในวังหลวง ตอนนี้อาศัยฐานะป่าวในเรือนติดตามข้างกายเจิงหยวนจิ้ง ดังนั้นเรียกเขาว่า 'พ่อบ้าน' ก็เป็นการสมควร

หลิวอี้รับพูดปฏิเสธ "คุณหนูใหญ่ ด้วยวาสนาของบ่าว บ่าวจะรับการเรียกเช่นนี้ของคุณหนูใหญ่ได้อย่างไร..."

"พ่อบ้านหลิวเกรงใจไปแล้ว" เจิงอวี่จิ้นยืนขึ้น พูดด้วยรอยยิ้มว่า "พ่อบ้านหลิวเป็นคนที่เชื่อใจได้ที่สุดข้างกายท่านอาเก่า วิ่งไปข้างนอกบ่อยครั้ง เรียกได้ว่าเป็นแขนซ้ายแขนขวาของท่านอาเก่า เรียกท่านว่าพ่อบ้านไม่เหมาะ แล้วผู้ใดจะเหมาะเล่า"

หลิวอี้แม้จะพูดถ่อมตน ทว่าท่าทางของเขากลับเบิกบานใจมากที่เขาภูมิใจมิใช่เพราะได้อ่านามากหรือได้ทำงานมากเพียงใด แต่เพราะได้รับความไว้วางใจจากองค์กรที่ทนายทนายในการเรียกใช้งาน คำพูดเหล่านี้ของเจิงอวี่จิ้นเรียกได้ว่าพูดไปถึงซึ้งหัวใจของหลิวอี้พอดี

เจิงอวี่จิ้นเห็นท่าทางของหลิวอี้ก็รู้ว่าตนเองพูดถูกแล้ว นางส่งสัญญาณให้ตุ๊วู้ ตุ๊วู้จึงปลดกล่องอาหารที่คล้องอยู่บนแขนออกมาทันที เจิงอวี่จิ้นพูดว่า "ข้าได้รับการดูแลอย่างดีจากท่านอาเก่า ก่อนหน้านี้ยังให้หัววานพ่อบ้านให้ช่วยเหลือไม่น้อย ข้าไม่มีอะไรในมือมากพอ ทำได้เพียงเตรียมของว่างจำนวนหนึ่งมาให้พ่อบ้านหลิว ของอาจะไม่ได้รักขอพ่อบ้านหลิวอย่าได้รังเกียจ"

หลิวอี้โบกมือ "จะทำเช่นนี้ได้อย่างไร บ่าววิ่งงานให้คุณหนูใหญ่ได้ ถือเป็นวาสนาของบ่าว จะรับของของคุณหนูใหญ่ได้อย่างไร"

"พ่อบ้านหลิวรับไว้เถอะ นี่เป็นน้ำใจจากคุณหนูของเรา" ตุ๊วู้พูดพลางวางกล่องอาหารไว้บนมือบ่าวอายุน้อยข้างหลังหลิวอี้ หลิวอี้ปฏิเสธเป็นพิธีเท่านั้น เขาเห็นเจิงอวี่จิ้นพูดจาให้เกียรติจัดการงานตามสมควร เช่นนี้ จึงแบ่งรับแบ่งสู้รับของเอาไว้ "เช่นนี้บ่าวก็ขอบคุณคุณหนูใหญ่ขอรับ"

"พ่อบ้านเกรงใจไปแล้ว" เจิงอวีจิ้นพูดด้วยรอยยิ้ม

หลักการที่ว่าเอาของเขามือสั้น กินของเขาปากอ่อน* ทั้งในและนอกบ้านล้วนใช้ได้ดี หลิวอีรับของกินของเจิงอวีจิ้นแล้ว เวลาพูดจาเป็นมิตรขึ้นมากอย่างที่ได้คาดไว้ เขาถามว่า "คุณหนูใหญ่มาที่เรือนเงินหมิงแต่เช้าเช่นนี้ มีเรื่องอันใดกับนายท่านหรือ"

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร" เจิงอวีจิ้นชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วพูดเหมือนไม่ตั้งใจว่า "แต่มีคำบางอย่างอาจจะให้วุ่นพ่อบ้านหลิวช่วยข้างออกไปสักนิด"

"นี่จะยากอะไร" หลิวอีได้ฟังก็โบกมือ พูดว่า "คุณหนูใหญ่ตามบ่าวมา ท่านจะพูดอะไรก็ให้เขียนไว้บนกระดาษ อีกครู่บ่าวออกไปข้างนอกจะช่วยท่านนำออกไป"

เจิงอวีจิ้นยิ้มอย่างจริงใจยิ่งขึ้นในทันใด "รบกวนพ่อบ้านหลิวแล้ว"

เจิงอวีจิ้นวันนี้มีการเตรียมตัวมา นางตั้งใจมาแต่เช้า ให้ทันก่อนหลิวอีออกจากจวนเพื่อให้เขานำข้อความไป นางถึงขั้นเตรียมกระดาษมาแล้วด้วย เจิงอวีจิ้นไปนั่งในห้องดื่มชา หยิบซองออกมาจากถุงแพรรี่ที่ละอย่าง

"นี่เป็นแบบเสื้อที่ข้าวาดไว้ รบกวนพ่อบ้านนำไปให้ร้านอวิ่นอี แคขายผ้ากำไรที่ได้ย่อมมีจำกัด แต่ถ้าเอาผ้ามาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้า ถึงจะเป็นผ้าหนึ่งพับเช่นเดียวกัน ทว่ากำไรที่ได้นั้นมากกว่าหลายเท่า อีกอย่างผ้าพับนั้นวางราบ พับซ้อนกันดูไม่ออกว่าดีหรือไม่ ถ้าข้างๆ ตั้งวางเสื้อผ้าไว้สักตัว นั่นก็จะนำดูขึ้นมาก ลูกค้าเห็นเสื้อผ้าน่าดูก็ยินดีจะเอาผ้าหนึ่งพับกลับไป ถ้าลูกค้าไม่ยินดีจะลงมือทำเอง ร้านอวิ่นอีสามารถเก็บชิ้นผ้า

* เอาของเขามือสั้น กินของเขาปากอ่อน หมายความว่าเมื่อได้รับผลประโยชน์จากผู้อื่นก็ต้องช่วยผู้อื่นเพื่อตอบแทน ไม่อาจปฏิเสธได้

เอาไว้ และช่วยตัดเสื้อผ้าให้ได้ เช่นนี้ทั้งชายผ้าและตัดเย็บเสื้อผ้า วัสดุเป็นของร้านตนเอง ช่างฝีมือก็เป็นคนของร้านตนเอง จะหาเงินได้มากกว่าชายผ้าเพียงอย่างเดียวอยู่มาก"

เชิงอวีจั้นพูดพลางให้ตัวรื้อหยิบห่อของออกมา นางเปิดมูมหนึ่ง หยิบเสื้อนวมตัวหนึ่งมาให้หลิวอู้ดู

"นี่เป็นเสื้อนวมสั้นที่ข้าใช้ผ้าต่วนของร้านอวีนอ้อทำออกมา วันนั้นตอนที่ข้าไปดูรู้สึกที่ผ้าต่วนลายเมฆสีเขียวอมฟ้าพับนี้สวยมาก สองวันนี่ข้ากับสาวใช้ทำเสื้อตัวอย่างออกมา ใส่แล้วน่าจะดูมากอย่างที่คิดไว้ ข้าจำได้ว่าผ้าต่วนชนิดนั้นนอกจากมีลายเมฆสีเขียวอมฟ้าแล้วยังมีลายดอกมู่หัลัน* ลายหางหงส์ ลายดอกบัว สีสั้นมีขาวไปจนถึงแดงหลากหลายชนิด พอบ้านหลิววันนี่ไปที่ร้านอวีนอ้อ ให้พวกเขาเอาผ้าต่วนที่สีต่างกัน ลายต่างกันมาวางไว้ด้วยกัน เอาเสื้อนวมตัวนี้วางไว้ข้างขึ้นผ้า ถ้าลูกคำถูกใจเสื้อแต่ชอบสีอื่นก็สามารถเลือกขึ้นผ้าอื่นได้ บนกระดาดแผ่นนี้จัดปริมาณเสื้อนวมที่สั่งตัดได้จากผ้าที่มีไว้ ระบายพอบ้านเอาให้หลงฐูพร้อมกัน แต่ต้องไม่ลืมเตือนสติให้เขาเก็บบันทึกขนาดตัวของลูกคำให้ดี ถ้าลูกคำชอบเช่นนั้นก็ทิ้งขึ้นผ้าไว้ทำที่ร้านอวีนอ้อ อย่าให้หยิบบันทึกขนาดตัวที่ต้องใช้สำหรับตัดเสื้อออกไปเด็ดขาด"

หลิวอู้ฟังพลางพยักหน้า หลังจากรับกระดาดในมือเชิงอวีจั้นมาในใจเขาก็ตกใจยิ่งขึ้น หลิวอู้คิดที่กระดาดออกดู ลอบอุทานว่าเชิงอวีจั้นทำการค้าเก่งจริง ชายวัดตฤติบผู้ขายของที่แปรรูปไม่ได้ เมื่อเชิงอวีจั้นทำเช่นนี้ จากขึ้นผ้าถึงการตัดเย็บจนกลายเป็นเสื้อผ้าที่สมบูรณ์ล้วนเป็นฝีมือของร้านตนเอง ลูกคำประหยัดเวลาหาแรงงาน ร้านอวีนอ้อก็สามารถ

* ดอกมู่หัลัน คือดอกแม็กโนเลีย

หาเงินได้มากขึ้น

ทั้งยังต้องยอมรับว่าเสื้อผ้าแบบเดียวกันเมื่อทำออกมาจากฝีมือของเจิงอวีจิ้นจะดูประณีตงดงามกว่ามาก มองจากสายตาแหลมคมที่บ่มเพาะจากประสบการณ์การพบเจอเหล่าพระชายานางสนมของหลิวอู้ เขาเดาว่าชุดของเจิงอวีจิ้นรัดรูปตรงส่วนแขนเสื้อและช่วงเอว เข้ารูปแล้วเผยส่วนเว้าโค้ง เผยให้เห็นความงามได้ดี

เจิงอวีจิ้นมีเวลาจำกัด นอกจากเสื้อนอนแล้ว นางมีเวลาทำได้เพียงกระโปรงตัวเดียว กระโปรงตัวนี้ทำจากผ้าโปร่ง ด้านในซับด้วยผ้าไหมสีขาว ด้านนอกเป็นผ้าโปร่งเนื้อนิ่ม จีบสองข้างไม่รู้ว่าจับจีบอย่างไร ดูแล้วเรียวยาวแต่มีความพลิ้ว ให้ความรู้สึกพลิ้วล่องลอยราวเทพเซียน

ตอนนี้เป็นฤดูร้อน สวมชุดกระโปรงที่ราวกับฟ้าสดใสหลังฝนเช่นนี้ไม่รู้ว่าสะดุดตามากเพียงใด

หลังจากเจิงอวีจิ้นที่จุดสำคัญคร่าวๆ ให้หลิวอู้ดูแล้วก็ให้ตู้ร่วเก็บเสื้อผ้า แล้วมอบให้หลิวอู้พร้อมกับรายละเอียดตัวเลขของเสื้อ หลิวอู้เป็นคนที่เคยอยู่ในวังชั้นในและแหวดวงขุนนาง ความสามารถการทำงานเป็นเลิศ เจิงอวีจิ้นมอบของให้เขารู้สึกวางใจอย่างมาก เจิงอวีจิ้นทำธุระเสร็จแล้ว อารมณ์ดีอย่างมาก นางถือโอกาสลุกขึ้น นำสาวใช้เดินออกจากห้องตี่มซา

ตอนออกมาแสงแดดกำลังดี เจิงอวีจิ้นเอาของวางไปให้เจิงหยวนจิ่งด้วย สร้างความรู้สึกอันดีพอแล้ว จึงจากไปด้วยความพอใจ

ภายในห้องตี่มซา เสี่ยวหลิวจื่อส่งคนแล้วกลับมา หลิวอู้เห็นแล้วก็ถามว่า "คุณหนูใหญ่เจิงกลับไปแล้วหรือ"

"ขอรับ คุณหนูใหญ่ไปคารวะนายท่านเก่า พุดทักทายนายท่านเก่า"

แล้วจึงกลับไป"

หลิวอี้พยักหน้า "บุตรชายสองคนของสกุลเจิงหลายปีมานี้ไม่เอาไหน รู้แต่โทษฟ้าตำหนิผู้อื่น กระทั่งมารยาทยังรู้สู้หญิงสาวนางหนึ่งไม่ได้เลย"

เสี่ยวหลิวจื่อที่หน้าตาหมดจกवादตามองของที่อยู่บนโต๊ะ แล้วถามว่า "พ่อบุญธรรม แล้วของเหล่านี้..."

"นางรู้จักเคารพกตัญญูต่อนายท่านเก่าอย่างหาได้ยาก ข้าเห็นหลายวันนี้นายท่านเก่าอารมณ์ดีขึ้นมาก ในเมื่อนางทำให้นายท่านเก่าคลายความกตัญญู ข้าจึงควรจะให้นางครั้งนี้ก็ไม่ใช่ไร อย่างไรเสียนางก็เป็นแค่สตรีผู้หนึ่ง ไม่กระทบกับสภาพการณ์อะไร"

หลิวอี้ไม่รู้ว่าเจิงอวี่จิ้นรู้ฐานะของเจิงหยวนจิงแล้ว เขาคิดว่าเจิงอวี่จิ้นยังคงเห็นเจิงหยวนจิงเป็นคนสกุลเจิง ดังนั้นจึงได้มาหาทุกวัน คนอื่นในสกุลเจิงต่างจ้องเจิงหยวนจิงอย่างประสงคร้าย กลัวว่าเจิงหยวนจิงจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา แต่ในคนจำนวนมากมีเพียงเจิงอวี่จิ้นที่กระตือรือร้นทุกอย่าง แสดงความหวังดีไม่หยุด เมื่อเทียบกันแล้วหลิวอี้จิงมีความคิดในใจต่อตัวเจิงอวี่จิ้นดียิ่งขึ้น

"พ่อบุญธรรม ท่านมีงานข้างนอกมากมาย ฐานะของคุณหนูใหญ่เจิงเหล่านี้ถูกไปทำแทนท่านดีหรือไม่"

หลิวอี้โบกมือ พูดว่า "ไม่ต้อง ไม่ใช่เรื่องยากอะไร ไปรอบเดียวก็ทำเสร็จแล้ว ข้าไปเองดีกว่า พ่อค้าเจ้าเล่ห์มาก เจ้ายังเยาว์วัยนัก หลงจู้คนนั้นเห็นเจ้าแล้วไม่แน่ว่าอาจจะเกิดใจดูถูกขึ้นมาได้ ทำงานได้ยาก ครั้งแรกให้เข้าไปก็แล้วกัน คิดว่าพวกเขาคงไม่กล้าปิดบังหลอกหลวงข้า"

เสี่ยวหลิวจื่อรับคำ เขาคิดในใจว่าเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว หลิวอี้อยู่ในวังหลวงก็เป็นดังเสื่อหน้ายืม* หลายปีมานี้อยู่ข้างกายของศิรัชทายาทวังงาน

* เสื่อหน้ายืม อุบัติถึงคนที่ภายนอกมีรอยยิ้มแต่ภายในโหดเหี้ยม คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'หน้าเนื้อใจเสือ'

ภายนอก กลายเป็นคนที่ผีเห็นยังกลัวม ไปวางอำนาจกับหลงจิตตัวเล็กๆ คนหนึ่งก็แทบจะเรียกได้ว่าเป็นการลงแรงเกินความจำเป็น

หลงจิตคนใดจะกลัวตูดูกหรือ คำโบราณว่าไว้ว่าดีสุนัขต้องดูเจ้าของ จะวิจารณ์เจ้าของก็ต้องดูสุนัขด้วยเช่นกัน ในเมื่อมีบ่าวที่ร้ายกาจเช่นนี้ได้ เกรงว่าร้านอินอีหลังจากนี้คงจะนอนนุ่มต่อคุณหนูใหญ่เฉิง ไม่กล้าตูดูก แม้แต่น้อยเช่นกัน

หลิวอีเห็นเสี่ยวหลิวจื่อพูดจบแล้ว ยังยืนอยู่ตรงหน้าไม่ยอมจากไป ดวงตาจึงชำเลืองมองไปทางโต๊ะอย่างไม่ตั้งใจนัก หลิวอีก็กวาดตามอง กล่องอาหารด้านข้างแวบหนึ่งก็เข้าใจได้ พูดคำว่า "ดูท่าทางเจ้าสิ ตอนทำงานไม่เห็นกระตือรือร้นเช่นนี้เลย"

เสี่ยวหลิวจื่อโน้มตัวหัวเราะ "นี่ก็เพราะมีพ่อบุญธรรมรักลูก พ่อร้ายกาจ บุตรชายย่อมต้องกลายเป็นงูหนึ่งสุราระสอบข้าว"

หลิวอีถูกคำพูดนี้ทำให้หัวเราะ ยกขาทำท่าเตะ แล้วพูดว่า "วาจาสิ้นไหล่นัก รู้จักแต่กินไม่รู้รู้จักจำที่สั่งสอน รีบไสหัวไป"

เสี่ยวหลิวจื่อแสร้งหลบด้วยความกลัวเจ็บ จากนั้นก็ใช้ผ้าเช็ดหน้า ห่อของว่างสองชิ้นเดินออกไปอย่างมีความสุข เฉิงอวีจิ้นหลายวันมานี้ มาที่เรือนเงินหมิงอยู่ตลอด คนของเรือนเงินหมิงจากระวังตัวในตอนแรก ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นมีความสุข ไม่อาจไม่พูดว่าของว่างที่เฉิงอวีจิ้นเอามา นั้น อร่อยมาก

เฉิงอวีจิ้นไม่รู้ว่าตนเองส่งเครื่องสังหารที่มีชีวิตออกไป ทำให้หลงจิตของร้านอินอีกับหอลินหลางกลัวแทบตาย

หลิวอีแม้จะปิดบังฐานะชั้นที่ของตนเอง แต่ความมีสง่าбарมีบนตัว

ยังอยู่ เขาไปยืนอยู่ส่วนใดในร้านอวีน้อหลังจู้ก็กลัวจนแทบจะคุกเข่า
ทำที่ของหลิวอื่นน่ากลัวเช่นนี้ เรื่องที่เขาทำซับลองจู้ยอมทำอย่างตั้งใจ
กลัวว่าจะมีจุดที่ไม่ตรงตามความต้องการของหลิวอี้

ความคิดของเจิงอวี่จิ้นเมื่อทำออกมาจริงๆ แล้วดีกว่าที่นางจินตนาการ
เอาไว้ สมุดบัญชีที่ส่งมาตอนสิ้นเดือน เจิงอวี่จิ้นเห็นกำไรในเดือนนี้แล้วก็
ตกใจอยู่เล็กน้อย

เพียงแค่นี้หนึ่งเดือนกำไรก็เพิ่มเป็นเท่าตัว และไม่เพียงเท่านั้นหลิวจู้
ยังฝากคนมาแจ้งว่ากระโปรงผ้าโปร่งสีฟ้าสดใสหลังฝนและผ้าตัวน
ลายเมฆสีเขี้ยวอมฟ้าขายดีที่สุด ของในคลังขายหมดแล้ว ร้านผ้าอื่นเห็น
สภาพการณ์ดังนั้นก็นำเข้าวัตถุดิบเช่นเดียวกัน มาแข่งขันหากำไรกับ
พวกเขา ขณะเดียวกันลูกค้าที่สั่งตัดเสื้อผ้าครั้งก่อนต่างก็มาสอบถามว่า
มีแบบใหม่อีกหรือไม่

ความก้าวหน้านี้เป็นสิ่งที่เจิงอวี่จิ้นคาดไม่ถึง เดิมที่นางเพียงคิดจะ
ใช้เสื้อผ้าที่ตัดเย็บเสร็จสมบูรณ์มาเพิ่มปริมาณการขาย แต่ไม่คิดว่า
จะได้รับความนิยมเช่นนี้ เจิงอวี่จิ้นคำนวณรายรับใหม่อีกรอบ ตัวเลขนี้
เพิ่มเข้ามาในคลังทรัพย์สินขนาดย่อมของตนเอง อารมณ์ก็ดีขึ้นมา
ในทันที

ดูท่าว่าการเลือกค้าขายเสื้อผ้าเช่นนี้เป็นทางที่ถูกต้องมาก ทั้งยัง
สามารถปรับเปลี่ยนได้รวดเร็วขึ้นในวันหน้า อย่างเช่นครึ่งเดือนเปลี่ยน
เสื้อใหม่ชุดหนึ่ง เพราะหากเร็วเกินไปก็ไม่สามารถแสดงความแปลกใหม่
ล้ำค่า แต่หากช้าเกินไปจะถูกร้านเสื้อผ้าร้านอื่นทำเลียนแบบได้และ
ส่งผลกระทบต่อผลกำไร ดังนั้นครึ่งเดือนจึงเป็นช่วงเวลาที่เหมาะ

เจิงอวี่จิ้นนำแบบเสื้อผ้าที่คิดไว้เรียบร้อยแล้วก่อนหน้านี้ออกมาดูก่อน

เลือกเสื้อหนึ่งตัวและกระโปรงอีกสองตัว วางแผนว่าพุงนี้ จะเอาไปให้ หลิวอีเพื่อที่เขาช่วยนำไปส่งให้ร้านอวิ๋นอีแทนนาง เจิงอวี๋จิ้นเติบโต ในกองฝ้างดงามมาตั้งแต่เด็ก บรรดาคุณหนูแข่งขันเปรียบเทียบกับ รุนแรงมาก ส่วนเจิงอวี๋จิ้นจะต้องเอาที่หนึ่งมาให้ได้ ดังนั้นหลายปีมานี้ จึงทุ่มความสนใจกับเรื่องเสื้อผ้าไปนับไม่ถ้วน นางเป็นคนที่ชอบวางท่า เหมือนไม่ตั้งใจ ไม่ยอมแสดงออกถึงความทุ่มเทอย่างเปิดเผย แต่ ใช้จ่ายทางราวกับไม่ตั้งใจและไม่สนใจการแต่งตัวสวมใส่ที่พิถีพิถันเลย สักนิตินั้นมาเอาชนะผู้อื่นให้ได้ ดังนั้นจากการฝึกฝนมาหลายปี เจิงอวี๋จิ้น ได้เรียนรู้อย่างมากกับการออกแบบเสื้อผ้าและจับคู่เครื่องประดับ แม้แต่ แม่นมที่หิวผมให้นางโดยเฉพาะยังสู้นางไม่ได้เลย

เมื่อก่อนนางสั่งตัดเสื้อผ้าจะใส่ใจรายละเอียดอย่างยิ่ง ตั้งแต่ เรื่องเล็กน้อยอย่างกระดุมหนึ่งเม็ดไปจนถึงเรื่องที่ต้องใช้ความประณีต อย่างลายปักบนเสื้อผ้า ทุกอย่างล้วนต้องผ่านการเลือกสรรของนาง จะให้สวมเสื้อผ้าที่ตัดเย็บไว้แล้วเลยสำหรับนางแล้วเป็นไปไม่ได้ สาวใช้ ห้องตัดเย็บในจวนอุ๋นทิวเห็นนางแล้วก็ปวดหัว แต่จะไปสั่งทำให้ที่ ร้านปักผ้าข้างนอกก็คงมีจุดที่ไม่ตรงใจมากมาย

ตอนนี้ดีแล้ว เจิงอวี๋จิ้นมีร้านเสื้อหนึ่งร้านเป็นของตนเอง ให้นาง จัดการได้เองตามใจชอบ เจิงอวี๋จิ้นในที่สุดก็สามารถทำเสื้อผ้าหนึ่งชุด ในรูปแบบของตนเองได้เต็มที่ และยังทำเงินได้อีกด้วย

ไว้ที่ตีจิงจิง

เจิงอวี๋จิ้นยังคิดลวดลายเครื่องประดับอีกหลายแบบ นางรู้สึกเบื่อที่ เครื่องประดับของตนเองดูเก่าเกินไปนานแล้ว ลวดลายเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ก็มีอยู่ไม่กี่แบบ น่าเสียดายที่ชื่อของที่ถูกใจไม่ได้เสียที ตอนนี้เป็นจังหวะดี

นางวาดลวดลายตามใจตนเองชอบ เอาไปให้หออกลินหลวงทำ หลังจากทำเสร็จแล้วก็เอาเข้ามาให้นางดู หากเจิงอวีจิ้นพอใจ นางจะใส่รอดก่อนสักสองสามวัน จากนั้นก็สามารถให้หออกลินหลวงขายเป็นแบบใหม่ได้ หากไม่พอใจ นางจะค่อยๆ ปรับแก้อีกครั้ง

เจิงอวีจิ้นทำงานได้แสงเทียนจนถึงกลางดึกเจียบสัจด์ จนกระทั่งตู่รู่มาเร่งให้เข้านอนหลายครั้ง นางจึงเก็บกระดาษภาพอย่างอวอร์ดน์คำนวณผลกำไรเดือนนี้อีกครั้ง จึงขึ้นเตียงนอนหลับด้วยความพอใจ

วันต่อมา เจิงอวีจิ้นไปเยี่ยมคารวะที่ห้องฮูหยินผู้เฒ่าเจิง พอเข้าประตูก็ได้ยินหรรวนชื่อพูดว่า "ท่านแม่ จวนจึงหยั่งไหวส่งคนมาเร่งแล้ว การแต่งงานของไมเออร์กับท่านไหวฮั่วควรจะเตรียมการแล้วหรือไม่"

42

เจียงอวี่จิ้นได้ยื่นคำพูดประโยคนี้อีกครั้งก็ทำให้เธอเลิกน้อย จากนั้นก้าวเข้าไปในห้องโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

สาวใช้ที่ยืนอยู่นอกหน้าต่างรายงานว่า "ฮูหยินผู้เฒ่า คุณหนูใหญ่ มาเจ้าค่ะ"

หว่านซื่อพอได้ยินชื่อของเจียงอวี่จิ้น สีหน้าก็กระด้างไป หลายวันมานี้ จวนโหววุ่นวายกับเรื่องงานศพของท่านโหวผู้เฒ่าเจิง ทุกทีมีแต่ความวุ่นวาย แต่ไม่ว่าจะวุ่นวายเพียงใด เรื่องใหญ่เล็กล้วนถูกฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับท่านหญิงชิงฝูคว้าไว้แน่น เรื่องอะไรก็ไม่เด็ดลอดมาถึงมือหว่านซื่อเลย หว่านซื่อไม่มีอะไรทำจึงทนไม่ไหวเริ่มกังวลใจเรื่องการแต่งงานของบุตรสาวตนเอง หากจะให้นางพูด ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงล้วงลับไป บ้านใหญ่ได้รับทรัพย์สินก้อนใหญ่ ได้เงินไปครอบครองจำนวนมาก ในเรื่องนี้คนเดียวที่ได้รับความเดือดร้อนเห็นจะมีเพียงไม่เอ้อร์บุตรสาวของนาง

หรววนซื้อติดใจอยู่หลายวัน กลัวว่าเจิงอวีไม่แต่งงานเข้าไปจะถูกหญิงอื่นฉวยโอกาสเข้ามาแทรก วันนี้ในที่สุดหรววนซื้อก็หาโอกาสมาพูดคุยเรื่องนี้กับฮูหยินผู้เฒ่าเจิง นางเพิงพูดจบฮูหยินผู้เฒ่าเจิงนิ่งเงียบไม่พูดจา ได้ยินว่าเจิงอวีจั้นมา พวกนางสองคนจึงหยุดพูด

เจิงอวีจั้นแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินอะไร เดินเข้ามาในห้องพร้อมรอยยิ้มเป็นปกติ คารวะทั้งสองคนอย่างเรียบร้อย "อวีจั้นคารวะท่านย่า คารวะอาสะไภ้รอง เมื่อคืนมีลมพัดเสียงดังตอนกลางดึก ท่านย่าไม่ได้ถูกไอเย็นไข้หรือไม่"

ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงสีหน้าเรียบเฉย พูดว่า "ย่าไม่เป็นไร ยาอายุมากแล้ว ไม่ชอบความเย็น พวกเจ้าที่เป็นเด็กต้องระวังลัคนิด กลางคืนอย่าเปิดหน้าต่างนอนหลับ ต้องให้สาวใช้ตรวจตราให้ดี"

"หลานเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณท่านย่าที่เอ่ยเตือน" เจิงอวีจั้นรับคำด้วยรอยยิ้ม สีหน้าของนางเป็นธรรมชาติมาก พูดคุยหัวเราะอย่างมีความสุข ไม่ได้มีท่าทีไม่สนใจสิ่งใด เจิงอวีจั้นเป็นเช่นนี้กลับทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับหรววนซื้อรู้สึกไม่สบายใจ

หรววนซื้อเห็นฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับเจิงอวีจั้นพูดจามีมารยาทต่อกันไปมา ท่าทางเหมือนย่าผู้เมตตาหลานผู้กตัญญู นางก็รู้สึกร้อนใจขึ้นมา ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับเจิงอวีจั้นจะเสแสร้งแกล้งทำอย่างไรนางไม่สนใจ แต่เรื่องของไม่เออร์จะเสียเวลาอีกไม่ได้แล้ว การแต่งงานระหว่างไว้ทุกข์ต้องทำภายในช่วงจัดงานศพ ตอนนี้อย่างผ่านไปครึ่งทางแล้ว วันนี้เริ่มพูดอย่างไม่ค่อยนัก หากไม่กำหนดให้เสร็จอีก เจิงอวีไม่คงต้องรอไปอีกหนึ่งปีแล้ว

หรววนซื้อร้อนใจ ตัดบทคำพูดของฮูหยินผู้เฒ่าเจิงอย่างทนไม่ไหว

"ท่านแม่ ท่านคิดว่าเรื่องที่ข้าพุดเมื่อครู..."

สุหยินผู้เฒ่าเจิงลอบถลึงตาใส่หรววนชื่อ รังเกียจที่นางไม่รู้จักดู
สถานการณื ดูท่าทางอดรนทนไม่ไหวนี้สีใช้ไม่ได้เอาเสียเลย

เจิงอวีจิ้นลอบหัวเราะในใจ สีหน้ายังคงปกติขณะจิงใจพุดว่า
"ที่แท้ข้าเข้ามาขัดคำพุดของอาสะไกรรองนี้เอง เป็นความผิดของข้า
อวีจิ้นขอภัยอาสะไกรรองด้วย อาสะไกรรองอยากจะพุดอะไรก็พุดเถอะ
ไม่ต้องสนใจข้า"

หรววนชื่อสะอีกไป เกิดความรู้สึกละลายใจขึ้นมาบ้างอย่างหาได้ยาก
นางลอบมาปรึกษาสุหยินผู้เฒ่าเจิงเรื่องให้เจิงอวีไม่ออกเรือนระหว่าง
ไว้ทุกข์ สุหยินผู้เฒ่าเจิงไม่ได้คัดค้าน พุดเพียงว่ารอให้งานของท่านไหว
ผู้เฒ่าเจิงผ่านไปสี่สิบเก้าวันแล้วค่อยพุดรายละเอียดกัน สุหยินผู้เฒ่าเจิง
รับปาก เรื่องเจิงอวีไม่ออกเรือนเร็วขึ้นนับว่าได้กำหนดแน่นอนแล้ว แต่
เรื่องนี้แม้จะเป็นเรื่องที่รับรู้กันแล้ว แต่ยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ
นั่นจึงหมายความว่าเจิงอวีจิ้นยังไม่รู้เรื่องนี้

หรววนชื่อไม่รู้ว่เจิงอวีจิ้นได้ยिनนางกับเจิงหยวนฮั่นปรึกษากัน
นานแล้ว สุหยินผู้เฒ่าเจิงก็ไม่รู้เช่นกันว่เจิงหมิ่นบอกเรื่องนี้แก่สวีจื่อเทียน
แล้วถูกเจิงอวีจิ้นเจอเข้าพอดี สรุบแล้วในมุขของผู้อื่น เจิงอวีจิ้นยังคงเป็น
คนที่ไม่รู้เรื่องใดเลย

หรววนชื่อทำอะไรอย่างมีเหตุผลเต็มเปี่ยมมาตลอด นางทำเพราะ
หวังดีต่อบุตรสาวตนเอง เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องที่ไม่อาจทำอะไรได้
แต่เรื่องการแต่งงานมีบุตรไม่สำคัญเลยหรือ ช่วงเวลางดงามของสตรี
เดิมทีก็สิ้นอยู่แล้ว เสียเวลาเปล่าไปหนึ่งปี ไม่รู้ว่จะพลาดอะไรไปเท่าใด
หากระหว่างนี้มีอนุภรรยาหรือบุตรชายคนโตจากอนุภรรยา นั่นคงเป็น

เรื่องใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อสตรีผู้หนึ่งไปชั่วชีวิต

ดังนั้นนางทำเช่นนี้มิอะไรผิดหรือ หรือวนชื่อเชื่อมันมาตลอด ทว่า
ในเวลานี้เมื่อเผชิญกับดวงตาระจ่างใสของเจิ้งอวี่จิ้น ริมน้ำปากของ
หรือวนชื่อเผยอขึ้นหลายครั้ง แต่ไม่อาจพูดอะไรออกมาได้

เจิ้งอวี่จิ้นไม่ออกเรือนเร็วขึ้น สำหรับบ้านรองแล้วไม่เป็นปัญหาอะไร
แต่ว่าเจิ้งอวี่จิ้นที่อยู่ลำดับก่อนหน้าเจิ้งอวี่โม่เล่า ในฐานะพี่สาวกลับถูก
น้องสาวกระโดดข้ามหน้า คนนอกจะคิดว่าเจิ้งอวี่จิ้นเป็นอย่างไร

หรือวนชื่อใช้ว่าจะไม่เคยคิดถึงปัญหานี้ แต่ทุกครั้งที่ความคิดนี้
ผุดขึ้นมา นางก็จะเบี่ยงประเด็นไปราวกับไม่เคยเกิดเรื่องนี้ขึ้นในความคิด
ความในใจของหรือวนชื่อเป็นการหลอกตนเองถึงขั้นน่าขัน อย่างไรก็ตามเสีย
เจิ้งอวี่จิ้นยังไม่รู้เรื่อง เช่นนั้นก็ไม่ต้องไปคิด ถึงเวลาก็ปล่อยให้ตาม
ธรรมชาติย่อมต้องมีหนทางเอง

ทว่าสูหยินผู้เฒ่าเจิงกับหรือวนชื่อต่างรู้ว่าไม่มีทางมีหนทางได้ พวกนาง
อยากจะได้ตัวฉางยวนผู้เป็นดั่งมังกรหนุ่มช่อน* ที่มีอนาคตไร้ขีดจำกัดตอนนี้
เข้ามาเกี่ยวข้อง อยากให้เจิ้งอวี่โม่ในฐานะภรรยาเอกตลอดบุตรชายคนแรก
ของจวนจิ้งหยงไหว เช่นนั้นก็ไม่ต้องเสียสละเจิ้งอวี่จิ้น อย่างไรก็ตามเสียเจิ้งอวี่จิ้น
ก็ถูกถนอมหมั้นแล้ว อนาคตข้างหน้าไม่รู้ชัด แต่จวนจิ้งหยงไหวเป็นประโยชน์
ที่มีพร้อม มองเห็นได้สัมผัสได้ สูหยินผู้เฒ่าเจิงจะเลือกผู้ใดเป็นเรื่องที่
คาดเดาได้เลย

เจิ้งอวี่จิ้นไม่แปลกใจแม้แต่น้อย และยังรู้สึกเสียใจ แต่นาง
ไม่อยากจะปล่อยสูหยินผู้เฒ่าเจิงกับหรือวนชื่อไปง่ายตายเช่นนี้ ย้ำเหยียบ
บนความเศร้าในการแต่งงานของหลานสาวเพื่อประจบพืงพืงผู้มีอำนาจ
ยังคิดหวังจะให้หลานสาวไร้คำตำหนิคร่ำครวญ ทำหน้าที่กตัญญูต่อ

* มังกรหนุ่มช่อน อุปมาว่าเป็นผู้ปราดเปรื่องมากความสามารถแต่ยังไม่ถึงเวลาแสดงความสามารถแท้จริงออกมา

สกุลเชิงต่อไป ใต้หล้านี้ไม่มีเรื่องดีเช่นนี้ เจิงอวีจิ้นยิ้ม แล้วถามเสียงเบาว่า "อาสะไกร่รอง เหตุใดท่านจึงนั่งนิ่งไป เมื่อครู่ท่านพูดคุยอะไรกับท่านย่า ตอนนี้อยู่ไม่มีคนนอก เชิญพูดคุยต่อไปได้เลย ข้าไม่รบกวนหรอก"

เป็นจริงดังคาด ลึนเสียงพูดของเจิงอวีจิ้น สายตาของหรวนซื่อ ก็ยิ่งหลบเลี่ยง อึดอัดจนไม่กล้ามองหน้าเจิงอวีจิ้น เจิงอวีจิ้นส่งเสียง "เอ๋?" มองหน้าสูหยินผู้เฒ่าเจิงกับหรวนซื่อไปมา แล้วพูดอย่างแปลกใจว่า "ท่านย่า อาสะไกร่รอง พวกท่านเป็นอะไรหรือ หรือว่าเรื่องที่พวกท่าน พูดกันข้าฟังไม่ได้"

หรวนซื่อละอายใจจนพูดอะไรไม่ออก ฝ่ามือหลังมือล้วนเป็นเนื้อ* เจิงอวีจิ้นเองก็เป็นบุตรสาวที่นางคลอดมาเช่นกัน หลายปีมานี้แม้จะ ไม่ได้เติบโตข้างกายนาง แต่อย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขที่นางอุ้มท้อง มาสิบเดือนจนคลอด นางจะไม่สนใจได้อย่างไร หรวนซื่อก็รักเจิงอวีจิ้น เช่นกัน แต่หรวนซื่อจะทำอะไรได้ไม่เออร์ร่างกายอ่อนแอแต่เด็ก หลายปี มานี้มีของดีอะไรก็จะให้เจิงอวีจิ้น แม้แต่เรื่องแต่งงานก็ต้องเสียสละเพื่อ เจิงอวีจิ้นหรือ เจิงอวีจิ้นถูกถอนหมั้น ไม่เออร์ไม่ได้เป็นคนทำเสียหน่อย

สุดท้ายสูหยินผู้เฒ่าเจิงถอนใจเฮือกหนึ่ง แล้วพูดว่า "ช่างเถอะ เรื่องมาถึงวันนี้แล้ว ปิดบังต่อไปจึงจะเป็นการโหดร้ายต่อนาง สะไ่ บ้านรอง ก่อนหน้านั้นเจ้าพูดอะไรกับข้า บอกกายหนูใหญ่ไปเถอะ"

หรวนซื่อได้ยินก็แอบตำหนิสูหยินผู้เฒ่าว่าไม่ใช่คนในทันที สูหยิน ผู้เฒ่าเจิงคิดจะเอาดีสองด้าน แต่กลับให้หรวนซื่อมาเป็นคนเลวนี้เสียเอง ไม่ว่าอย่างไรสูหยินผู้เฒ่าเจิงก็เป็นท่านย่าที่มีเมตตา หากวันหน้าเจิงอวีจิ้น ยังสามารถหาการแต่งงานที่ดีได้ สูหยินผู้เฒ่าเจิงคงยื่นออกมาขอให้ เจิงอวีจิ้นมีความกตัญญูให้เช่นกัน

* ฝ่ามือหลังมือล้วนเป็นเนื้อ อุปมาว่าสองสิ่งล้วนมีความสำคัญ

หรววนชื่อแอบก่นด่าในใจ แต่นางไม่กล้าขัดคำของสุหยินผู้เฒ่าจึงทำได้เพียงยิ้มอย่างฝืนใจ พูดยว่า "อันที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร...น้องสาวเจ้าหมั้นหมายแล้ว ตอนนี้ท่านโหวฮั่วอายุไม่น้อยเช่นกัน ฮั่วสุหยินร้อนใจอยากอุ้มหลาน อยากให้โมเออร์แต่งไปเร็วขึ้น ถึงแม้การทำเช่นนั้นจะไม่เหมาะสมประเพณี แต่อย่างไรเสียฮั่วสุหยินก็เป็นแม่สามีของโมเออร์ ถ้าพวกเราไม่ให้เกิดวินาง เกรงว่าวันหน้านางจะสร้างความลำบากใจให้โมเออร์ ดังนั้นข้ากับท่านย่าเจ้าปรีชากันแล้ว อยากให้โมเออร์แต่งงานตอนช่วงไ้ว์ทุกซ์ ถ้าท่านปู่เจ้าเห็น จะได้เดินทางอย่างสบายใจ...แต่พวกเราเพียงแค่ปรีชากัน เรื่องนี้ยังไม่ได้บทสรุป..."

หรววนชื่อสุดท้ายเติมสองประโยคเป็นการปิดหุขโมยกระดิ่ง* ทว่าการพูดเช่นนี้ยิ่งแสดงให้เห็นว่านางรู้สึกผิด เจิงอวี๋จิ้นเคาไ้ว์ก่อนแล้วได้ยินคำพูดเหล่านี้ ในใจนางไม่เกิดความรู้สึกใดขึ้นเลย

แต่ว่านี่ไม่ได้ขัดขวางการฉวยโอกาสหาประโยชน์ของนาง

เจิงอวี๋จิ้นตะลึงมองหรววนชื่อ ดวงตางดงามคู่ นั้นเบิกกว้างอย่างตกใจ สุดท้ายเหมือนรู้ตัวในที่สุด ในดวงตามีน้ำปรากฎในทันที แล้วรีบกะพริบตาสะกดมันเอาไว้ เจิงอวี๋จิ้นก้มหน้าลง ทำให้คนเห็นสีหน้าไม่ชัด แต่ในเสียงพูดสั้นครี้ออย่างไม่อาจปกปิดได้ "อาสะไ้รับรองพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร พวกท่านจะให้น้องหญิงรองออกเรือนก่อนหรือ"

เจิงอวี๋จิ้นปกติจะมีท่าที่สง่างาม ฐู่ๆ แสดงความอ่อนแอออกมา ทำให้สุหยินผู้เฒ่าเจิงกับหรววนชื่อรับมือไม่ทัน หากเจิงอวี๋ไม่ร้องให้ สุหยินผู้เฒ่าเจิงคงไม่เกิดความสงสัย ทว่าคนผู้นี้คือเจิงอวี๋จิ้น สุหยินผู้เฒ่าเจิง

* ปิดหุขโมยกระดิ่ง หมายถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ยิน คนอื่นก็ไม่ได้ยินด้วย เปรียบเปรยถึงการหลอกตัวเอง มีเรื่องเล่าว่าชายคนหนึ่งเข้าไปขโมยกระดิ่งในบ้านหลังหนึ่ง เขากลัวว่าเจ้าของบ้านจะได้ยินเสียงกระดิ่ง จึงปิดหูตัวเองไว้ เพราะคิดว่าทำเช่นนั้นแล้วจะไม่มีใครได้ยินเสียงกระดิ่งเหมือนกับเขา แต่สุดท้ายเจ้าของบ้านก็จับตัวเขาได้

ที่เป็นคนใจแข็งยังเกิดความละอายใจขึ้นบ้างอย่างหาได้ยาก

อย่างไรเสียก็เป็นพวกนางที่เป็นญาติผู้ใหญ่ทำผิดต่อเจิงอวีจิ้น เดิมทีเป็นการแต่งงานของเจิงอวีจิ้น สุดท้ายเปลี่ยนไปให้เจิงอวีโม่ ตอนนี้อย่างเพื่อความราบรื่นในครั้งที่วิตหลังของเจิงอวีโม่อีก ทำให้เจิงอวีจิ้นตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากทั้งสองด้าน

จะว่าไปแล้วโชคของเจิงอวีจิ้นไม่ดีเลย เดิมทีเป็นฝาแฝดที่มีวาสนาดี แต่หลังคลอดก็ถูกยกให้เป็นลูกคนอื่น ในวัยสิบสี่ปีนางช่วยคนไว้บนภูเขาหิมะ หลังจากนั้นหมายจึงถูกแจ้งว่าฮั่วฉางยวนจำคนผิด กว่าจะถอนหมั้นได้ไม่ถนัดนัก ฮั่วฉางยวนได้หมั้นหมายกับคนที่รักตามปรารถนา เจิงอวีจิ้นก็ได้รับคำชมจากปากฮ่องเต้ เห็นสภาพการณ์จะเปลี่ยนไปในทางที่ดี เจิงอวีจิ้นฉวยโอกาสดีเช่นนี้ ไม่น่าจะหาสามีที่ดีได้ ผลปรากฏว่าในช่วงเวลาสำคัญนี้ ท่านโหวผู้เฒ่าเจิงก็มาล้วงลับไป

เจิงอวีโม่ไม่สามารถออกเรือนช่วงไว้ทุกข์ได้ แต่เจิงอวีจิ้นกลับต้องอยู่ไว้ทุกข์หนึ่งปี การลี้มของนางง่ายมาก หลังจากหนึ่งปีเครื่องปักทองที่ฮ่องเต้พระราชทานมาให้คงถูกคนลี้มเลือนไปแล้ว แต่เจิงอวีจิ้นกลับต้องแบกรับภาระหนักของการถอนหมั้น อายุมากขึ้น น้องสาวออกเรือนก่อนตนเอง หากการแต่งงานที่ดีอีกสักครั้งจะง่ายได้อย่างไร

และในเรื่องนี้มีผลลัพธ์จำนวนไม่น้อยที่ซูหยินผู้เฒ่าเจิงเป็นผู้กระทำขึ้นมา

เจิงอวีจิ้นยังคงก้มหน้า นางไม่ยอมให้คนอื่นเห็นใบหน้าของตนเอง แต่เนิ่นไหลที่สิ้นเทาหลอกคนไม่ได้ ซูหยินผู้เฒ่าเจิงถอนหายใจ พูดว่า "ยายหนูใหญ่ เจ้าอย่าร้องไห้เลย เรื่องน้องสาวเจ้าจะให้เสียเวลาไม่ได้ เจ้าเป็นพี่สาว เข้าใจพวกเขาให้มากเถอะ"

คำพูดเหล่านี้เชิงอวีจิ้นตั้งแต่เด็กจนโตได้ยินมาไม่รู้กี่รอบ 'เจ้าเป็นพี่สาว ดังนั้นต้องยอมให้น้องชายน้องสาว' 'เจ้าเป็นพี่สาว ดังนั้นน้องชายน้องสาวทำผิดก็เป็นการละเลยหน้าที่ของเจ้า' 'เจ้าเป็นพี่สาว ดังนั้นพ่อแม่รักน้องชายน้องสาวมากกว่าก็เป็นเรื่องสมควร ไม่ว่าเรื่องใดให้ความสำคัญกับคนอายุน้อยกว่าเป็นเรื่องปกติ เจ้าอย่าคิดมาก ไม่เช่นนั้นจะเป็นการไม่รู้ความ'

เชิงอวีจิ้นพูดในใจว่าดีจริง ตอนนี้อย่าไม่สนใจจริงๆ แล้ว ข้าไม่อยากได้การเอาใจใส่ของพ่อแม่ และไม่สนใจความรักจากญาติพี่น้อง แต่ข้าต้องการเงินทองผลประโยชน์ที่มากขึ้น

เชิงอวีจิ้นยื่นมือไปคลำได้แขนเสื้อ หยิบผ้าเช็ดหน้าสีม่วงอ่อนผืนหนึ่งออกมา กดเบาๆ ที่หางตาสองข้างเพื่อซับน้ำตา คิดไม่ถึงว่าการทำเช่นนั้นน้ำตาจะเพิ่มมากขึ้น เชิงอวีจิ้นเงยหน้าขึ้น สูดยิบผู้เฒ่าเชิงกับหรววนซึ่งอวีจิ้นได้เห็นดวงตาของเชิงอวีจิ้นแดงก่ำ ในดวงตาเอ่อไปด้วยม่านน้ำ

สูดยิบผู้เฒ่าเชิงกับหรววนซึ่งพูดอะไรไม่ออกไปทันที เชิงอวีจิ้นยิ่งเซ็ดก็ยิ่งมีน้ำตาไหลออกมามากขึ้นพลางพูดอย่างรู้ความว่า "ข้ารู้อย่างไรข้าก็เป็นพี่สาวคนโต ต้องยอมให้น้องชายน้องสาว อย่างไรก็ตามนี่ข้าคงเป็นเช่นนี้แล้ว แต่อายุของน้องหญิงรองกำลังดี ข้าเสียสละสัณนิท คุ่มชูการแต่งงานอันงดงามของน้องหญิงรองก็ไม่มีอะไร แต่ถึงแม้ี่จะเป็นเรื่องในครอบครัวพวกเรา แต่อย่างไรก็ให้ความสำคัญเรื่องลำดับอาวุโส พี่สาวยังไม่ได้ออกรื้อน น้องสาวก็แต่งงานตอนไว้ทุกข์เสียแล้ว คนนอกคงจะพูดนินทา กัน ตามความคิดข้า ผู้ข้าปลงผมออกบวช เปิดทางให้น้องหญิงรอง เช่นนี้คนนอกคงพูดอะไรไม่ได้แล้ว"

หรววนชื่อตกใจ พุดเสียงหลงว่า "นี่เจ้าพุดอะไร!"

เชิงอวีจิ้นพุดต่อโดยไม่กะพริบตาว่า "ดูท่าอาสะไ้ร่องจะไม่พอใจเสียแล้ว ก็จริงหากข้าบวชเป็นแม่ชี เกรงว่าคนอื่นคงจะเดาว่าถูกบีบบังคับใช่หรือไม่ ซึ่งไม่ดีต่อชื่อเสียงของน้องหญิงรอง ก็จริงอย่างไรเสียน้องหญิงรองก็คือคนที่จะเป็นสวามีท่านโหว จะมีพี่สาวที่อยู่ใต้ตะเกียงพุทธะได้อย่างไร เช่นนั้นรบกวนท่านอย่าให้ผ้าขาวหลานสักผืน รอให้ผ่านสี่สิบเก้าวันของท่านปู่ หลานจะเลือกวันสะอาดสักวันจบชีวิตเจี๊ยบๆ ไม่ทำให้ทุกคนยุ่งยากจะได้ให้อาสะไ้ร่องส่งน้องสาวออกเรือนได้อย่างสบายใจ"

หรววนชื่อได้ฟังคำพุดบาดใจเหล่านี้แล้วขนตาก็ขยับไหว น้ำตาไหลพรากลงมา นางใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้า พุดปนสะอื้นว่า "เจ้าเด็กคนนี้พุดจอะไรกัน! เจ้ากับโมเออร์ต่างก็เป็นลูกที่เข้าคลอดออกมาเองทั้งคู่ ตอนพวกเจ้าคลอดร่างกายอ่อนแอ ท่านหมอบอกเกรงว่าจะเลี้ยงไม่รอด ข้าอยากจะตายแทนพวกเจ้าเสียเลย ตอนนี่พวกเจ้าสองพี่น้องถึงวัยออกเรือนแล้ว เจ้ากลับพุดว่าจะฆ่าตัวตาย เจ้าจะให้ข้ามีชีวิตอย่างไร เจ้าทำเช่นนี้ตั้งใจจะแทงมีดตรงหัวใจข้าหรือ!"

หรววนชื่อพุดถึงประโยคสุดท้ายแทบจะตะคอกออกมา เชิงอวีจิ้นได้ฟังแล้วทรุดลงคุกเข่า น้ำตาไหล นิ่งเจี๊ยบไม่พุดจา นางสาวมชุดกระโปรงสีขาวยปลายนางเรียวกเล็กแทบจะขวากว่าเสื่อ คุกเข่าแขนเสื่อกองทับอยู่บนพื้น ทำให้นางคู่อ่อนแออบบางมากขึ้น เพียงปิดก็คั่งทัก ดวงตาของเชิงอวีจิ้นถูกน้ำชะจนแปลงประกายระยิบ น้ำตาบนสองแก้มค่อยๆ รินไหล กระจ่างใส่เงดงาม สงบนิ่งไร้ทางช่วย

เชิงอวีจิ้นไม่เปิดความรู้สึกเหมือนหรววนชื่ออย่างนั้น แต่เสียงของนางจงใจสะกดมันเอาไว้ ฟังแล้วทำให้คนปวดใจได้มากกว่า "แล้วอาสะไ้ร่อง

จะให้ข้าทำอย่างไร ข้าปลงผมเป็นแมชชีก็ไมยอม ข้าจะใช้ความตายอุ้มชูท่านก็ไม่ยอม อาสะไกรจงจะให้ข้าทำอย่างไร"

หรวนชื่อเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปาก ร้องไห้จนหายใจไม่ทัน เจิงอวีจิ้นคุกเข่าอยู่บนพื้น น้ำตาไหลพราก ทั้งที่ไม่ส่งเสียงออกมา แต่กลับดูน่าสงสารได้มากกว่าหรวนชื่อที่ร่ำไห้เสียงดัง สุหยินผู้เฒ่าเจิงถูกเสียงร้องของผู้ใหญ่หนึ่งเด็กสาวหนึ่งทำให้ฮึดฮัดใจ นางทนรับไม่ไหวอย่างยั้งจึงตบโต๊ะอย่างแรงแล้วพูดว่า "พอแล้ว ไม่ต้องร้องแล้ว!"

เสียงของหรวนชื่อจากดั่งเปลี่ยนเป็นเบา ส่วนเจิงอวีจิ้นยังคงคุกเข่านั่งอยู่บนพื้น ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับตาไม่หยุด แสดงออกอย่างสงบนิ่ง แต่ได้ผลลัพธ์แรงกล้า สุหยินผู้เฒ่าเจิงถอนใจอย่างแรง พูดว่า "การออกเรือนเป็นเรื่องน่ายินดี เหตุใดต้องใช้คนหนึ่งแลกอีกคนด้วย ทางยายหนูรองจะยืดเวลาอีกไม่ได้ ออกเรือนไปเร็วได้ก็ดี ยายหนูใหญ่ก็อยู่ไว้ทุกข์ในจวนอย่างสบายใจ หลังจากสิ้นสุดช่วงไว้ทุกข์ ค่อยเริ่มพูดเรื่องการแต่งงานเลือกสามีอีกที"

ใช้คำพูดปากเปล่าก็คิดจะจบเรื่องหรือ เจิงอวีจิ้นไม่พอใจแค่นี้หรอก สุหยินผู้เฒ่าเจิงยามนี้พูดจ่าน่าฟัง แต่หลังจากหนึ่งปีใครจะรู้ว่านางจะยอมรับหรือไม่ เจิงอวีจิ้นมีน้ำตาเกาะหางตา ถามว่า "ท่านย่า หลานถูกถอนหมั้นเป็นเรื่องจริง น้องหญิงรองแต่งงานก่อนหลานก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน ต่อให้ในบ้านมีใจจะวางแผนเพื่อหลาน แต่หลังจากหนึ่งปีเวลาเปลี่ยนเหตุการณ์เปลี่ยน คนนอกไม่รู้ว่าจะเป็นเรื่องหลานอย่างไร ด้วยเงื่อนไขเช่นนี้ ทางบ้านจะพูดคุยเรื่องการแต่งงานให้หลานอย่างไร ถ้ารอถึงตอนนั้นทำให้ญาติผู้ใหญ่ลำบากใจ มีผู้ตอมนี่หลานฆ่าตัวตายเลยดีกว่า มาอย่างเสียบๆ ไปอย่างเสียบๆ จะได้ไม่ต้องถูกใครพูดนินทา

อะไร"

"พูดเหลวไหล!" ฮูหยินผู้เฒ่าแดงบ่นหน้าเครียดพูดตำหนิ "ร่างกายเนื้อหนังได้มาจากพ่อแม่ ทางบ้านเลี้ยงเจ้าจนเติบโตใหญ่เช่นนี้ไม่ถนัดนักเรื่องใหญ่ล้นฟ้าครอบครวับริภาษกัน ต้องมีวิธีแก้ปัญหา จะฆ่าตัวตายง่าย ๆ ได้อย่างไร"

หรววนชื่อถูกทำทัของฮูหยินผู้เฒ่าแดงทำให้ตกใจ ก้มหน้าพูดอย่างหวั่น ๆ ว่า "เจ้าคะ ท่านแม่สั่งสอนได้ถูกต้อง"

ฮูหยินผู้เฒ่าแดงพูดจบก็มีสีหน้าผ่อนคลายลง พูดว่า "ท่านปู่เจ้าตายอย่างฉับพลัน ก่อนตายเขาดังใจเตรียมสินเดิมให้พวกเจ้าสองพี่น้อง คิดว่าเขาคงหวังจะเห็นพวกเจ้าออกเรือน แต่งงานมีลูกเช่นกัน น่าเสียดายที่สุดท้ายก็รอถึงตอนนั้นไม่ได้ ตามความเห็นข้า ช่วยทำให้ความปรารถนาสุดท้ายของท่านปู่เจ้าเป็นจริงก็แล้วกัน ก่อนเขาตาย ข้าเงียงคนปวยลั้วนเป็นคนในบ้านตนเอง คนนอกย่อมไม่รู้ว่เขาพูดอะไรบ้างก็บอกว่า เป็นคำสั่งเสียของท่านปู่เจ้า หลานสาวคนโตเขาเห็นมาตั้งแต่เล็ก ในใจเขาไม่ต่างอะไรกับหลานชายคนโต จึงให้อยู่ไว้ทุกซัที่จวน ส่วนหลานสาวคนเล็กเลี้ยงดูอุมชูอย่างดี ให้นางรีบแต่งงาน รีบคลอดเหลนมาเพื่อแจ้งข่าวมงคลแก่เขา"

เสียงร้องไห้ของหรววนชื่อหยุดลงอย่างไม่รู้ตัว เิงอวีจันพอใจกับการพูดเช่นนี้ นางหลุบตาลงกลอกตาเบา ๆ หนึ่งรอบ แล้วถามว่า "แต่ว่าการพูดเช่นนี้ คนนอกจะเชื่อหรือ"

"รอวันทำพิธีครบสี่สิบเก้าวันของท่านปู่เจ้า ย่าจะพูดกับแขกที่มาเอง คำสั่งเสียของท่านปู่เจ้า ย่าเป็นคนพูดเหมาะสมแล้ว พวกเขาไม่เชื่อคนอื่น จะไม่เชื่อย่าเชียวหรือ ย่ามีอายุมาจนปุนนี้แล้ว เกียรติเช่นนี้

ยังพอมืออยู่บ้าง"

เจิงอวีจิ้นได้รับคำสัญญา รู้สึกพอใจเป็นที่สุด นางไม่ใช้ผ้าซับดวงตาอีก น้ำตาค่อยๆ หยดไหลแล้ว กล่าวกันว่าฟ้า ดิน กษัตริย์ บรรพบุรุษ ปราชญ์ อาจารย์* ควรเคารพ สิ่งเดียวที่สามารถสะกดประเพณีมารยาทของชายหญิงได้คือการสะกดด้วยลำดับชั้นที่แข็งแกร่งกว่า อย่างเช่นความกตัญญู กับคุณธรรม หรืออย่างเช่นกษัตริย์กับขุนนาง เจิงอวีจิ้นถูกน้องสาวแย่ง การแต่งงานต้องมีคนภายนอกนินทาแน่นอน ส่วนเจิงอวีจิ้นหลายปีมานี้ ไม่นับว่าอยู่เฉยๆเลย คนจำนวนมากถูกนางกดไว้ ในใจพวกเขาไม่รู้มีความแค้นมากเท่าใด หากเจิงอวีจิ้นตกที่นั่งลำบาก ไม่รู้ว่าจะมีคนมากมายเท่าใดเฝ้าเข้ามาเหยียบซ้ำ ถึงตอนนั้นสถานการณ์ไม่อาจควบคุมได้ ไม่แน่ว่าจะมีข่าวลือไม่น่าฟังออกมามากเพียงใด ไม่แน่ว่าจะมีคนใจดำ ปากร้ายบางคนลือไปส่งเดช บอกว่านางมีโรคประจำตัว จึงได้ถูกจวนจิ้งหย่งไหวถอนหมั้น ส่วนจวนจิ้งหย่งไหวรู้เรื่องราว ยอมทิ้งแผนการ จะให้เจิงอวีจิ้นแต่งงาน แล้วให้น้องสาวครองออกเรือนไปแทน

หากถึงตอนนั้นจริง เจิงอวีจิ้นมีรอยปากคงได้แฉ่งไม่ได้ พลิกกระดาน ได้ยาก อยากรู้เสียเรื่องมีโรคประจำตัวนี้ จะหาคนมาพิสูจน์ได้อย่างไร และหากไม่ใช่มีโรคประจำตัว เหตุใดจึงถูกครอบครัวทิ้งขว้างอย่างเจ็บๆ เผล่

แต่หากเปลี่ยนเป็นรับคำสั่งไว้ทุกข์ เช่นนั้นก็เหมือนกันแล้ว มีคำว่าการกตัญญูตกลงมา งานมงคลงานโศกเศร้าหรือประเพณีการแต่งงานใด ก็ต้องมาที่หลัง และเจิงอวีจิ้นยังถูกท่านโหวผู้เฒ่าเจิงเรียกชื่อให้ไว้ทุกข์อีก เลี้ยงอยู่ข้างกาย เห็นเหมือนหลานชายคนโต เกียรติเช่นนี้ไม่ธรรมดาเลย

* ฟ้า ดิน กษัตริย์ บรรพบุรุษ ปราชญ์อาจารย์ คือห้าสิ่งที่ควรเคารพบูชาตามหลักปรัชญาของลัทธิขงจื้อ (ขงจื้อ) ในสมัยโบราณ อันเป็นแนวคิดที่สะท้อนธรรมเนียม 'สามบูชา' ได้แก่ บูชาฟ้าดิน บูชาบรรพบุรุษ บูชานักปราชญ์ ทั้งยังสะท้อนคำสอนเรื่องความกตัญญูต่อญาติผู้ใหญ่รวมถึงความจงรักภักดีต่อกษัตริย์และบ้านเมือง

ลูกสะใภ้ไว้ทุกข์ให้พ่อแม่สามีแล้วจะเข้ากุฎสามไม้ไป ต่อให้ทำผิดกฎเจ็ดออก* สามีก็จะหย่าภรรยาตามใจไม่ได้ เห็นได้ว่าการไว้ทุกข์มีความสำคัญมากเพียงใด ส่วนหลานสาวคนโตไว้ทุกข์ตามระเบียบพิธีของหลานชายคนโต นี่เป็นการอุทิศตนและเกียรติอย่างมาก

นับตั้งแต่อดีตฝ่ายหญิงห้ามเข้าหอบรรพชน เรื่องการเซ่นไหว้พันปีที่ผ่านมาเป็นหน้าที่ของบุรุษ มีตำแหน่งของสตรีน้อยมาก แต่เจิงอวีจิ้นได้ก้าวไปเป็นหนึ่งในนั้น และยังเทียบเท่ากับหลานชายคนโตอีกด้วย หลานชายคนโตเป็นผู้สืบสกุล ฐานะในการสืบทอดตระกูลสูงกว่าบุตรชายคนรอง เกียรติของเจิงอวีจิ้นนี้เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งไม่มีสอง แม้แต่เจิงหมิ่นที่เป็นบุตรสาวยังเทียบไม่ได้เลย หลังเสร็จสิ้นการไว้ทุกข์ อาศัยการอุทิศตนครั้งนี้ โยนเจิงอวีจิ้นออกไปที่ใดก็สามารถดีให้คนกลุ่มหนึ่งพูดอะไรไม่ออกได้ ถึงตอนนั้นนางยังมีเงื่อนไขสำคัญคุ้มครองในการแต่งงานอีกด้วย

เจิงอวีจิ้นพอใจมาก ถึงขั้นดีกว่าที่นางคาดไว้แต่เดิมมาก และสูญยืมผู้เฒ่าเจิงออกหน้าพูดเอง นี่ยิ่งดีมากขึ้น ได้ผลตอบแทนคุ้มค่างับที่ลงแรง ความยินดีที่มาโดยไม่คาดคิด เจิงอวีจิ้นพอใจอย่างยิ่งกับสิ่งที่ได้รับในวันนี้

เจิงอวีจิ้นไม่ร้องไห้อีก ตูร์วเห็นโอกาสจึงเข้าไปพูดว่า "คุณหนูบนพื้นเย็น ท่านรีบลุกขึ้นมาพูดจาเถอะเจ้าคะ อย่าให้เสียความเมตตาของสูญยืมผู้เฒ่าเลย"

* กุฎสามไม้ไปและกฎเจ็ดออก เรียกรวมกันว่า 'เจ็ดออกสามไม้ไป' เป็นกฎหมายการหย่าของจีนในสมัยโบราณ ประกอบไปด้วยเหตุแห่งการหย่าเจ็ดข้อ ได้แก่ ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาสามี ไม่มีทายาท คบชู้สวามี ริษยา หึงหวง เป็นโรคเรื้อรัง ปากมากช่างนินทา และลักขโมย โดยหากมีเหตุหนึ่งข้อก็สามารถหย่าได้ แต่ถ้าภรรยาตรงตามข้อใดข้อหนึ่งในเหตุที่ไม่อาจหย่าสามข้อ ได้แก่ ไม่มีบ้านเดิมให้กลับ ไว้ทุกข์บิดามารดาสามีครบสามปี หรือแต่งงานกันตั้งแต่สามียังยากจนจนภายหลังร่ำรวยขึ้นมา สามีจะไม่สามารถหย่าภรรยาได้

สาวใช้คนอื่นราวกับเพิ่งตื่นจากความฝัน รีบเข้ามาประคองเจิงอวี๋จิ้น ลูกขึ้น เจิงอวี๋จิ้นยืนขึ้นอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ สุหยินผู้เฒ่าเห็นเจิงอวี๋จิ้น หน้าซีดก็ทนดูไม่ไหว พูดว่า "ยกม้านั่งมาให้คุณหนูใหญ่ แล้วยกน้ำชาร้อน มาถ้วยหนึ่ง เป็นหญิงถูกไอเย็นมากไม่ได้ นางคุกเข่าบนพื้นนานมาก ระวังจะถูกไอเย็นไม่สบายไป"

เจิงอวี๋จิ้นแสร้งทำเป็นปฏิเสธสองสามประโยค จึงยอมให้สาวใช้ ประคองนั่งลงบนม้านั่ง ห่วงที่อร่ามให้เป็นเวลาานานเช่นกัน ตอนนี้อยู่ยืนอยู่ด้านข้าง แบ่งทาหน้าบนใบหน้าของห่วงวนที่อลบหมัดแล้ว ดวงตาก็บวมแดง นางมองดูเจิงอวี๋จิ้นที่ร้องไห้มายกหนึ่งแต่ยังคงดงดามไม่ลดลง แล้วมองดูตนเอง ไม่รู้ว่าเหตุใดในใจจึงเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

ห่วงวนชื่อพูดในใจว่า "ข้าร้องให้อยู่นาน ได้รับไอเย็นไม่น้อยเช่นกัน เหตุใดสุหยินผู้เฒ่าจึงให้ยกน้ำชาจัดที่นั่งให้เจิงอวี๋จิ้น แต่กลับไม่สนใจข้าเลย"

เจิงอวี๋จิ้นยกถ้วยขึ้นมา ดื่มชาร้อนช้าๆ สุหยินผู้เฒ่าจึงเห็นทุกคน อารมณ์สงบลงแล้ว จึงพูดว่า "เรื่องนี้ตกลงตามนี้ ไม่กี่วันหลังจากนี้ข้าจะบอกกับทุกคน บอกว่านี่เป็นความประสงค์ก่อนตายของท่านโหวผู้เฒ่า ให้คุณหนูใหญ่อยู่ไว้ทุกข์ ส่วนคุณหนูรองออกไปแต่งงาน ครอบครัวเดียวกันสำคัญที่สุดคือความกลมเกลียว คนในจวนร่วมแรงร่วมใจกัน บิดเป็นเกลียวเชือก ออกแรงไปในทางเดียวกัน จึงจะไม่ถูกคนนอกรังแก ไม่เช่นนั้นคนอื่นยังไม่ทันทำอะไร พวกเราก็กลายเป็นทรายกระจายตัวกันไปแล้ว"

สุหยินผู้เฒ่าจึงคิดจะกลบเรื่องนี้ให้สงบ เจิงอวี๋จิ้นพยักหน้ารับคำ ถือว่าเป็นการฟังเอาสนุก สุหยินผู้เฒ่าจึงเห็นลูกสะใภ้กับเจิงอวี๋จิ้น

มีท่าทางเหมือนได้รับคำสั่งสอนแล้ว นางคิดว่าคำพูดของตนเองได้ผล ดังนั้นจึงพูดต่อไปอย่างพอใจว่า "เรื่องไว้ทุกข์กับแต่งงานก็กำหนดไว้เช่นนี้ วันหน้าพวกเจ้าอย่าได้ระแวงอิจฉาสงเดชอีก คำพูดเหล่านั้นที่ยายหนูใหญ่พูดไว้ก่อนหน้านี้ก็ห้ามพูดขึ้นมาอีก"

เจิงอวีจิ้นยืนขึ้น ตอบรับอย่างเชื่อฟัง "เจ้าคะ เมื่อครู่หลานคิดผิดไป โชคดีที่ท่านย่ามีเหตุผล อธิบายให้หลานเข้าใจได้ทันเวลา ไม่เช่นนั้นหลานคงทำผิดใหญ่หลวง"

พูดจบเจิงอวีจิ้นก็หันไปทางหรวนซื่อ คำนับขอร้องอย่างจริงจัง "เมื่อครู่ข้าเหมือนถูกมารเข้าแทรก พูดจาทำอะไรผิดพลาด ขออาสะไกรรองลงโทษด้วย ขอให้อาสะไกรรองอย่าได้เอาคำพูดสงเดชเหล่านั้นมาใส่ใจเลย"

เจิงอวีจิ้นทั้งขอรับโทษและคำนับขอร้อง คำพูดที่พูดได้นางพูดไปหมดแล้ว กลายเป็นหรวนซื่อที่รู้ความเข้าใจเหตุผลสู่หญิงสาวคนหนึ่ง ไม่ได้ หรวนซื่อหน้าเจี๊ยน พูดว่า "ไม่เป็นไร เดิมทีก็เป็นครอบครัวเดียวกัน มีปมในใจพูดให้คลายแล้วก็หมดเรื่อง"

"อาสะไกรรองไม่ถึงโทษช้ำก็ดีแล้ว" พูดจบเจิงอวีจิ้นไม่เปลี่ยนเสียงพูด พูดต่ออย่างแผ่วเบาหนึ่งประโยคว่า "แต่ว่ามีคำพูดบางประการที่จะเกิดความเข้าใจผิดได้ง่าย ขออาสะไกรรองอย่าพูดติกว่า ท่านแม่ข้าคือท่านหญิงชิงฝู ท่านพ่อคือนายท่านใหญ่สกุลเจิง แม้จะมีความผูกพันเหมือนพี่น้องกับน้องหญิงรอง แต่อย่างไรเสียก็เป็นลูกพี่ลูกน้องคนละบ้านกัน ไม่นับว่าเป็นลูกในไส้ ข้าขอบคุณที่อาสะไกรรองรักข้า แต่พ่อแม่ของข้าเป็นคนอื่น คำว่าพี่น้องท้องเดียวกันเช่นนี้ วันหน้าอาสะไกรรองอย่าพูดอีกจะดีกว่า"

หรวนซื่อฟังแล้วสีหน้ากระด้างไปทันที ถ้าคอมีเสียงสะอื้น แต่กลับ

พูดอะไรไม่ออก นางยอมรู้ว่าเจิงอวีจิ้นเป็นบุตรสาวที่นางคลอดออกมา
ทำหนังสือซึ่งผู้เป็นเพียงคนที่แขวนชื่อไว้เท่านั้น ทุกคนในจวนต่างรู้เรื่องนี้
ดีแก่ใจ หลายปีมานี้หรวนชื่อจัดการความคิดตนเองเช่นนี้มาตลอด
แต่เจิงอวีจิ้นกลับพูดออกมาต่อหน้านาง มารดาของตนเองเป็นคนอื่น
หรวนชื่อเป็นเพียงแค่อาสะไ้

ทำเช่นนี้ราวกับแทงมีดอย่างแรงลงในใจของหรวนชื่อ บาดใจยิ่งกว่า
ที่เจิงอวีจิ้นบอกว่าจะฆ่าตัวตายเมื่อครู่เสียอีก หรวนชื่อโอบหน้าซีดขาว แต่
สูยหินผู้เฒ่าเจิงกลับพอใจมากกับการรู้ความของเจิงอวีจิ้น นางพยักหน้า
ชื่นชม พูดว่า "ยายหนูใหญ่พูดถูก สะไ้บ้านรองเมื่อครู่ร้อนใจจึงพูด
คำผิดไป วันหน้าจะไม่ระวังเช่นนี้อีกไม่ได้นะ"

หรวนชื่อขยับริมฝีปากอ้าอึ้ง สีเลือดน้อยนิดบนโอบหน้าหายไปจนสิ้น
เจิงอวีจิ้นทำเช่นนี้คือไม่ยอมรับช้าแล้วหรือ ทั้งที่ช้าเป็นมารดา
ผู้ให้กำเนิดของเจิงอวีจิ้นนะ

43

หรววนซื้อหน้าซีดขาว สุธยนิผู้เฒ่าจึงกวาดสายตาแฝงคำขู่มาที่นาง
แวบหนึ่งราวกับจงใจเตือนสติ แล้วพูดว่า "การเป็นคน กระทำเรื่องใด
ควรกลัวเรื่องการแยกแยะสภาพการณ์ไม่ชัดเจน ถ้าทำผิดไปถูกผู้ใหญ่
ตำหนิแล้วแก้ไขให้ถูกต้องก็แล้วไป ที่กลัวที่สุดคือแยกแยะฐานะตนเอง
ไม่ชัดเจนจนทำลายทั้งผู้อื่นและตนเอง สะใภ้บ้านรอง เจ้าเข้าใจหรือไม่"

หรววนซื้อเข้าใจคำเตือนที่ซ่อนอยู่ของสุทธยนิผู้เฒ่าจึง นางยอม
เข้าใจว่าตอนที่นางคลอดลูกฝาแฝดออกมา ถูกสุทธยนิผู้เฒ่าจึงเลือก
คนที่แข็งแรงมอบให้พี่สะใภ้ใหญ่ ตอนหลังคลอดนางร่างกายอ่อนแอ
คิดถึงลูกจนทนไม่ไหวร้องไห้ออกมา ตอนที่นางลอบไปดูเชิงอวีจิ้น แต่ถูก
แม่นมของท่านหญิงซึ่งผู้พูดจาเย็นชาเหี้ยมแถม หรววนซื้อก็เข้าใจจุดนี้แล้ว
เชิงอวีจิ้นเป็นลูกที่นางคลอดมา แต่ไม่ใช่ลูกของนาง มีเพียงไม่เอ้อรวีจิ้น
จะเป็นของแม่แท้ๆ อย่างนางคนนี้

ต่อมาเด็กสองคนค่อยๆ เติบโต โมเออร์เริ่มนั่งเป็น คลานเป็น เดินเป็น พุดเป็น ความสนใจทั้งหมดของหรวนชื่อถูกเจิงอวีโม่ดึงดูตไป จึงยากจะแบ่งใจไปคิดถึงบุตรสาวคนโตได้อีก หลังจากนั้นก็มีเจิงเินฉือ กับเจิงเินเปยบุตรชายอีกสองคน หรวนชื่อก็ยังไม่มีเวลาไปสนใจเจิงอวีจิ้น แล้ว

มีเพียงตอนที่มาเยี่ยมคารวะที่เรือนสุหยินผู้เฒ่าเจิง นางจะได้เห็น เจิงอวีจิ้นที่เดินตามหลังท่านหญิงซึ่งผู้ หรวนชื่อจึงได้ตกใจที่รู้ว่า...ที่แท้ เจิงอวีจิ้นสูงขึ้นมากเช่นนี้แล้ว

เวลาผ่านไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว หญิงสาวคนนี้เติบโตในสภาพที่หรวนชื่อ ไม่คุ้นเคยเลย นางนารักรู้ความ ไม่ไวยววายก่อเรื่อง เจอเรื่องอะไรที่ไม่เข้าใจ นางก็จะเบิกตาโตดูอย่างเงียบๆ ไม่เหมือนกับเด็กคนอื่นที่เอาแต่ร้องไห้ ไวยววายแม่แต่น้อย

ต่อมาเด็กๆ ค่อยๆ เติบโตขึ้น ระยะเวลาที่เจิงอวีจิ้นมีต่อคนอายุ รุ่นเดียวกันก็ชัดเจนมากขึ้น หรวนชื่อมักจะไต่ยินสุหยินผู้เฒ่าเจิงพุดชม เจิงอวีจิ้นต่อหน้าทุกคน ส่วนโมเออร์ทำได้เพียงนั่งฟังอยู่ด้านข้าง แหวตาศรั้าสลด ภาพเหตุการณ์นี้สะเทือนใจหรวนชื่ออย่างมาก ท่านหญิงซึ่งผู้ มีชาติกำเนิดสูงส่งกว่านาง อำนาจการพุดมีมากกว่านาง แม้แต่ลูกที่เลี้ยงมา ยังจะดีกว่านางอีกหรือ

ความรู้สึกที่หรวนชื่อมีต่อเจิงอวีจิ้นซับซ้อนเกินไป ในนี้มีทั้งความ สงสาร เสียใจ เสียใจ แค้นใจ และมีความไม่แยแส โกรธเคือง อิจฉา ทำให้หรวนชื่อไม่อาจเผชิญหน้ากับความจริงที่เจิงอวีจิ้นถูกอุ้มไปให้คนอื่น เลี้ยงดูนี้มาตลอด ขอเพียงมีโอกาสนางก็จะพุดประชดต่อหน้าเจิงอวีจิ้น หรวนชื่ออยากให้เจิงอวีจิ้นมีชีวิตที่ดี แต่ก็กลัวว่าเจิงอวีจิ้นจะมีชีวิตดีเกินไป

จนเกินหน้าเจิงอวีโม่ ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือเจิงอวีจิ้นไม่ควรลืมบิดามารดา
ที่ให้กำเนิดตนเอง และไม่ควรไปสนิทสนมรักใคร่กับสตรีอย่างซึ่งผู้

ทุกครั้งที่หรวนซื่อเห็นหน้าเจิงอวีจิ้น การเปลี่ยนแปลงของความรู้สึก
จะละเอียดอ่อนและซับซ้อน แต่นางไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเจิงอวีจิ้น
จะเคื่องแค้นนาง ไม่ยอมรับนางที่เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดนี้ อย่างไรก็ตามหรวนซื่อ
ก็เป็นคนที่นำเจิงอวีจิ้นมาสู่โลกนี้ การคลอดนางออกมาเป็นบุญคุณยิ่งใหญ่
เพียงใด เจิงอวีจิ้นจะไม่กตัญญูได้อย่างไร ต่อให้เจิงอวีจิ้นถูกคนอื่นเลี้ยงมา
จนโตก็ควรจะมีใจคิดถึงบิดามารดาที่ให้กำเนิด เติบโตแล้วกลับมายอมรับ
ในสายเลือด ตอบแทนพ่อแม่พี่น้องมากขึ้น มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร และ
สมควรหรือที่นางจะไม่สนิทกับครอบครัวผู้ให้กำเนิด

หรวนซื่อถูกคำพูดเมื่อครู่ทำให้สะเทือนใจ สุหยินผู้เฒ่าเจิงเตือนสติ
นางเป็นเรื่องที่เห็นจนชินตา แต่หรวนซื่อไม่กล้าเชื่อว่าเจิงอวีจิ้นก็คิดเช่นนั้น
เหมือนกัน นางมองไปทางเจิงอวีจิ้น หวังว่าจะเห็นความลำบากใจหรือ
กั๊กกั๊กจากบนใบหน้าเจิงอวีจิ้นบ้าง แต่ก็ไม่มี สีหน้าของเจิงอวีจิ้น
เรียบเฉยมากอยู่ตลอด อีกฝ่ายถึงขั้นไม่มีการตอบสนองการมองสำรวจ
ของหรวนซื่อแม้แต่บ่อย

สุหยินผู้เฒ่าเจิงสังเกตเห็นการกระทำของหรวนซื่อ จึงหรีตาลง
แล้วพูดเตือนสติอีกครั้ง "สะใภ้บ้านรอง คำที่ข้าพูดเมื่อครู่เจ้าได้ยินหรือไม่"

น้ำเสียงของสุหยินผู้เฒ่าเจิงแผ่เสียงอันตรายมากแล้ว หรวนซื่อ
ตกใจหดคอกลับ พูดเสียงเบาว่า "เจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าเจิงถูกลูกสะใภ้ที่แยกแยะสถานการณ์ไม่ชัดเจนผู้นี้
ทำให้โกรธจนปวดตับ การยกให้เลี้ยงถือเป็นการเปลี่ยนสายสัมพันธ์
ไม่ว่าจะในทางพิธีการหรือความรู้สึก เจิงอวีจิ้นก็คือบุตรสาวที่เกิดจาก

ท่านหญิงซึ่งผู้แล้ว แต่หรววนซึ่งถือกลับไม่ยอมปล่อยให้วางความคิด เข้าไป
ก่อกวนอยู่บ่อยครั้ง ท่านหญิงซึ่งผู้เดิมที่ก็ไม่ค่อยชอบเชิงอวีจันอยู่แล้ว
พอมีหรววนซึ่งเข้ามายุ่งเกี่ยวกับก็ยิ่งทำให้ไม่สนิทใจกับเชิงอวีจัน

สุหยินผู้เฒ่าเชิงในใจคิดว่าเช่นนี้ไม่ได้ ลูกสะใภ้คนโตฐานะสูงศักดิ์
วันหน้าจะต้องเป็นสุหยินท่านโหวอีก ครึ่งชีวิตที่เหลือของสุหยินผู้เฒ่าเชิง
ต้องอาศัยท่านหญิงซึ่งผู้คอยเลี้ยงดูยามแก่เฒ่า สุหยินผู้เฒ่าเชิงต่อให้รัก
บุตรชายคนเล็กเพียงใดก็ไม่มีความทำให้ลูกสะใภ้คนโตไม่สบายใจ

เมื่อคิดเช่นนี้สุหยินผู้เฒ่าเชิงก็ตัดสินใจพูดกระตุ้นหรววนชื่อ นาง
กระแอมกั้วคอค พูดกับทั้งสองคนที่นั่งอยู่ถัดลงไปว่า "ลูกหลานค่อยๆ
เติบโตใหญ่แล้ว พ่อแม่ยากจะช่วยอะไรได้อีก ตอนนี้อยู่ห่างผู้เฒ่าจากไป
แล้ว คิดว่าข้าเองคงใกล้แล้วเช่นกัน ชีวิตคนไม่แน่นอน ต่อให้เจ้าสวมนี่
เพชรนิลจินดามากมาย กินของบนเขาในทะเลมากมาย พอไปถึงข้างล่าง
ทุกอย่างก็ว่างเปล่า อายุมากแล้วจะมองเรื่องจำนวนมากด้วยสายตา
ราบเรียบขึ้น แต่กลับสู้มีลูกหลานเต็มบ้าน ครอบครัวยั่งยืนไม่ได้
แม่นมจาง ไปหยิบก่อกวนรักแดงพื้นดำฝั่งมุกที่อยู่ในหีบของของข้ามาที่"

แม่นมจางตะลึงไปครู่หนึ่ง แล้วถามหยิ่งเชิงว่า "สุหยินผู้เฒ่า
ท่านหมายถึงก่อกวนรักที่เป็นสินเดิมของท่านหรือเจ้าคะ ก่อกวนรักนี้
อยู่กับท่านมาสามสิบกว่าปีแล้ว ท่านเคยบอกไว้ว่าวันหน้าจะเอาฝั่งลงดิน
ไปด้วย"

"ข้ารู้" สุหยินผู้เฒ่าเชิงสีหน้านิ่งเฉย พูดเสียงเรียบว่า "ข้าเป็นแม่แก่
ก่อนหนึ่ง เอาอะไรฝั่งพร้อมศพก็เหมือนกัน มีกำไลหยกนี้วางมอยู่หาได้ยาก
ทิ้งไว้ติดตัวเด็กรุ่นหลังดีกว่า"

หรววนซึ่งได้ยินสีหน้าก็เปลี่ยนไปเช่นกัน นางรู้ว่าสุหยินผู้เฒ่าเชิง

มีกำไรหลายล้านค่ามากคู่หนึ่ง มีเพียงในพิธีฉลองวันเกิดใหญ่ในรอบสิบปี* เท่านั้นจึงจะยอมเอาออกมาใส่ ช่วงเวลาอื่นจะเก็บไว้อย่างดี หรวนซื้อกับท่านหญิงซึ่งผู้คิดฝันเอาไว้มานานมาก พอได้ยินความคิดของซูหยินผู้เฒ่าจึงนี่คือจะเอาออกมามอบให้แล้วหรือ

หรวนซื้อเกิดความคาดหวังขึ้นมาบ้าง คนที่เห็นยอมมีส่วน ในเมื่อซูหยินผู้เฒ่าเจิงพูดคำเหล่านี้ต่อหน้านาง คงเป็นไปได้ที่จะไม่ให้นาง และอีกอย่างหรวนซื้อที่เป็นลูกสะใภ้ควรจะมีศักดิ์ศรีมากกว่าเจิงอวีจิ้นที่เป็นหลานสาวคนนี้

หรวนซื้อมองดูแม่แม่มจางยกกล่องลงรักแดงพื้นดำฝังมุกใบหนึ่งออกมาจากห้องส่วนใน แม่แม่มจางเดินเข้ามาใกล้หนึ่งก้าว ดวงตาของหรวนซื้อก็เปล่งประกายขึ้นหนึ่งส่วน รอจนกล่องถูกส่งมาถึงมือของซูหยินผู้เฒ่าเจิง ซูหยินผู้เฒ่าเจิงเปิดฝาออกอย่างคล่องแคล่ว ลูกตาของหรวนซื้อแทบจะถลนออกจากเบ้าตา แนบติดไปบนนั้นอยู่แล้ว

ยังไม่พูดถึงสิ่งของในนั้น เพียงแค่มือถือการทำการกล่องลงรักใบนี้ก็มีมูลค่าไม่เบาแล้ว กล่องไม้เปิดออก ซูหยินผู้เฒ่าเจิงก็หม่นตัวกล่องแล้ววางลงบนโต๊ะ ประกายหยกน้ำงามส่องแสงวาววับในทันที ภายในกล่องลงรักที่เดิมมีผ้าแพรปูรองอยู่ บนนั้นมีกำไรหลายดวงไว้คู่หนึ่ง อยู่บนกล่องลงรักแดงพื้นดำฝังมุกนั้นแล้วเปล่งประกายน้ำงามอย่างยิ่ง เจิงอวีจิ้นเคยเห็นหยกมาไม่น้อย แต่หลายปีมานี้หยกที่นางเคยเห็นมาเทียบกับหยกตรงหน้าคู่นี้ไม่ได้เลย ในดวงตาของเจิงอวีจิ้นเกิดความชื่นชมออกมาเช่นกัน

* พิธีฉลองวันเกิดใหญ่ในรอบสิบปี ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุห้าสิบปีเป็นจุดเริ่มต้นของอายุที่ยืนยาว ครอบครัวจึงจัดพิธีฉลองวันเกิดใหญ่ให้ครั้งแรกในปีที่ญาติผู้ใหญ่อายุครบห้าสิบ และจัดใหม่ทุกครั้งเมื่อครบรอบสิบปี

สูหยินผู้เฒ่าเฉิงตั้งใจเอาออกมาให้ทุกคนเห็นประจักษ์ นางสังเกตความตื่นเต้นยินดีและละโมภอยากได้ในดวงตาของทุกคน จากนั้นจึงกระแอมกั๊กคอก พูดอย่างไม่รีบร้อนว่า "กำไลคู่นี้เป็นของล้ำค่าติดหีบของข้าที่ท่านแม่ข้าตกทอดมาให้ แค่เพียงกำไลคู่นี้ก็มีค่ายิ่งกว่าได้ทองพันตำลึงเสียอีก หยกเลี้ยงคน เงินทองกลับทำร้ายคน เดิมทีข้าคิดจะเก็บกำไลคู่นี้เอาไว้ รอตอนฝังลงดินจะดูมีเกียรติสักนิด แต่ต่อมายายหนูใหญ่กับยายหนูรองพี่น้องคุณั่งดงามขึ้นทุกที ข้าเห็นแล้วชอบใจ จึงคิดว่ามีผู้เอากำไลหยกคู่นี้ส่งทอดให้แก่ยายหนูใหญ่กับยายหนูรองก็แล้วกัน พี่น้องแบ่งคนละวงเพื่อเป็นलगที่ดี"

หรวนซื่อได้ยินว่าครั้งหนึ่งก็ยากจะปิดบังความตื่นเต้นไว้ได้ ดูสายตาท่านางจึงกำไลหยกรวากับรอให้สูหยินผู้เฒ่าเฉิงพูดจบไม่ไหวแล้ว อยากจะเอาของมาไว้ในอ้อมอกตนเองทันที ทว่าสูหยินผู้เฒ่าเฉิงมีบารมีแรงกล้าหรวนซื่อทำได้เพียงอดกลั้นความยินดี สะกดใจรอให้สูหยินผู้เฒ่าเฉิงพูดต่อไป

เฉิงอวีจิ้นเกิดความรู้สึกยากจะพูดได้อย่างหนึ่งขึ้นมา นางมีलगสังหรณ์ว่าตนเองจะถูกสูหยินผู้เฒ่าเฉิงใช้เป็นลูกศร* อีกครั้ง และเป็นดังที่คาดไว้ สูหยินผู้เฒ่าเฉิงพูดจบว่าจะมอบให้แก่สองพี่น้องก็จงใจหยุดเงียบไปนาน จึงค่อยพูดต่ออย่างช้าๆ ว่า "แต่บ่าวไพร่ที่อยู่เตื่อนสติข้าว่ากำไลหยกเดิมทีเป็นคู่กัน แยกคู่แล้วจะไม่เป็นมงคล ข้าคิดดูแล้วก็เห็นว่าจริง เดิมทีคิดจะปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ จำเป็น ยายหนูรองใกล้จะออกเรือนแล้ว มอบกำไลคู่นี้ให้ยายหนูรองก่อน รอถึงตอนที่ยายหนูใหญ่ออกเรือนค่อยสั่งทำที่เหมือนกันอีกหนึ่งคู่ แต่

* ใช้เป็นลูกศร มาจากสำนวน 'เอาชนไก่ไปทำลูกศร' อุปมาว่าผู้มีอำนาจหาเหตุผลในการใช้กำลัง

คำพูดวันนี้กลับเตือนสติข้า เรื่องต้องห้ามที่สุดของญาติผู้ใหญ่คือการ ยกถ้วยน้ำไม่เสมอกัน* ต่อให้มีความหวังดี แต่อยู่ในสายตาของเด็กกลุ่มหลัง ก็ยากที่จะไม่เกิดความคิดเป็นอื่น ยายหนูใหญ่อย่างไรก็เป็นบุตรสาวคนโต บ้านใหญ่ ด้วยฐานะ ด้วยลำดับ ควรจะให้นางเป็นคนเลือกก่อน แต่ ยายหนูใหญ่รู้ดีความ รักน้องชายปกป้องน้องสาว โดยเฉพาะที่หาได้ยาก คือแยกแยะสถานการณ์นอกในได้ชัดเจน รู้ว่าควรจะทำบุญต่อใคร ในจำนวนเด็กกลุ่มหลังทั้งหมดข้ารักนางที่สุด แต่นางกลับเป็นคนที่ใช้ชีวิต ไม่ร่าเริงที่สุด เรื่องแต่งงานมีอุปสรรคมากมาย ข้าที่เป็นย่าคนนี่ค่อยๆ แก่ตัวลง ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้อีกแล้ว ทำได้เพียงชดเชยเจ้าด้วยเงินทอง มากสักนิด"

สูหยินผู้เฒ่าเฉิงพูดจบก็ปิดฝาลงเบาๆ แล้วพูดว่า "ยายหนูใหญ่ เจ้ามาเอาของไปเถอะ กำไลหยกล้ำค่าทนการกระแทกไม่ไหว ตอนเจ้า เอากลับไปก็เก็บระวังสักนิด"

เฉิงอวี่จิ้นพูดในใจว่าเป็นจริงดังคาด สูหยินผู้เฒ่าเฉิงมักจะทำเช่นนี้ ตอนพูดเตือนสติคนไม่พูดอย่างชัดเจน มักจะใช้อีกคนเป็นเครื่องมือ หนึ่งตีหนึ่งเลว หนึ่งยกยอหนึ่งเหยียบย่ำ เมื่อเป็นเช่นนี้คนที่ถูกเตือนสติ จะไม่เคียดแค้นสูหยินผู้เฒ่าเฉิง แต่จะเอาความแค้นทั้งหมดยกมาใส่ตัว คนที่ถูกชื่นชม เฉิงอวี่จิ้นเพราะมีฐานะอายุเหมาะสม เป็นคนที่สูหยิน ผู้เฒ่าเฉิงใช้โดยเฉพาะมาหลายปีแล้ว

นางถอนใจเฮือกหนึ่ง ในใจพูดว่าครั้งนี้หรวนชื่อคงจะแค้นนางแทบ ตายแล้ว ต่อให้นางคิดจะแสดงความกตัญญูต่อบ้านรองเกรงว่าคงไม่ได้ ความคิดของเฉิงอวี่จิ้นเพียงแค่ว่าผ่านไป นางมีท่าทางสงบนิ่ง ไม่ได้แสดง

* ยกถ้วยน้ำไม่เสมอกัน อุปมาว่าคำเสียง ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างไม่เท่าเทียม

ความยินดีอรนทน์ไม่ไหวออกมา แต่มองไปทางหรววนชื่อ แล้วพูดปฏิเสธว่า "ท่านย่า หลานรับไว้ไม่ได้ นี่ไม่เหมาะตามธรรมเนียม"

"ไม่เหมาะอะไร" สุหยินผู้เฒ่าเฉิงพูดเสียงเรียบ "ครอบครัวเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องถือธรรมเนียมไปทุกเรื่อง ดินเดิมของย่าจะมอบให้หลานสาวที่รักก็ไม่ได้ใช่มั้ยหรือ"

ช่างเถอะ เฉิงอวีจิ้นรู้ว่าวันนี้คงเป็นคนดีไม่ได้อีก อย่างไรก็ตามเสียความแค้นของหรววนชื่อก็มีเต็มเปี่ยมแล้ว เฉิงอวีจิ้นช่วยเป็นคนเลวแทนสุหยินผู้เฒ่าเฉิง เช่นนั้นนางก็ไม่มีทางผลักผลประโยชน์ที่มาถึงมือแล้วออกไป กำไลคู่นี้เกรงว่าคงเป็นสิ่งที่มีความที่สุดในดินเดิมของสุหยินผู้เฒ่าเฉิงแล้ว กำไลที่มีมูลค่าสูงเช่นนี้ ไม่เอาก็น่าเสียดาย

เฉิงอวีจิ้นรับคำอย่างลำบากใจในทันที "เช่นนั้นหลานคงทำได้เพียงเชื่อฟัง หลานจะช่วยเก็บรักษาให้ท่านย่าไว้ชั่วคราว"

หรววนชื่อจากตกใจกลายเป็นไม่กล้าเชื่อจนถึงคาดหวังอย่างคลุ้มคลั่งสุดท้ายกลับถูกกระบองทุบหัว ได้แต่มองดูเบ็ดที่ตัมสุกลอยไปเข้ากระสอบของเฉิงอวีจิ้นเพียงคนเดียว ความผิดหวังของหรววนชื่อแค่คิดก็รู้ได้โดยเฉพาะสุหยินผู้เฒ่าเฉิงยังพูดว่าเดิมทีคิดจะให้เฉิงอวีจิ้นอีกด้วย

สิ่งที่น่าแค้นใจที่สุดในได้ห้านี้ก็คือ 'เดิมที'

ตอนที่หรววนชื่อออกจากเรือนพักของสุหยินผู้เฒ่าเฉิงมีสีหน้าโกรธจนเขียวคล้ำ เฉิงอวีจิ้นถอนใจอยู่ภายใน แต่นิ้วที่แตะอยู่บนกล่องลงรักแดงพื้นดำฝั่งมุกอ่อนคลายลงทุกที เฉิงอวีจิ้นอยู่ในห้องสุหยินผู้เฒ่าเฉิงอีกครู่หนึ่ง ฟังนางพูดคำที่ดูเหมือนจะถูกต้องอีกมากมาย สุดท้ายจึงหลุดออกมาได้

หลังจากเฉิงอวีจิ้นเดินออกมาก็แอบโล่งอก นางจัดการเรื่องชื่อเสีย

แล้วยังได้กำไรหยกที่มีมูลค่าไม่เบาคุณหนึ่งมาโดยไม่ต้องลงแรง แต่ในใจนางไม่รู้รู้สึกผ่อนคลายแม้แต่น้อย เจิงอวีจิ้นนำสาวใช้เดินอยู่ตรงระเบียบทางเดิน ตอนที่เดินผ่านประตูวงเดือนแห่งหนึ่งก็มีคนเรียกรั้งไว้ทางด้านหลัง

"คุณหนูใหญ่"

เจิงอวีจิ้นชะงักฝีเท้า แวดตาฉายประกายลึกลับ แต่เพียงพริบตา นางก็ปรับความรู้สึก หันหน้ามาด้วยความแปลกใจและตื่นตื้นตันยินดี ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้หรววนชื่อ "อาสะไ้วรอง ที่แท้ท่านยังไม่กลับไปหรือ"

หรววนชื่อเดินเข้ามาใกล้ ฉีกมุมปากยิ้มเพียงเปลือกนอก ดวงตาของนางเลื่อนไปที่กล่องลงรักในอ้อมกอดของเจิงอวีจิ้นก่อน จ้องอยู่ครู่หนึ่ง จึงเลื่อนขึ้นไปทาบหน้าของเจิงอวีจิ้นซ้ำๆ "คุณหนูใหญ่ช่างได้รับความสำคัญ จากสุหยินผู้เฒ่ามาก แม้แต่กำไรหยกที่สุหยินผู้เฒ่าคิดจะฝังไปด้วย หลังจากที่ได้ตายก็มอบให้เจ้าโดยไม่ขมวดคิ้วแม้แต่หน่อย"

เจิงอวีจิ้นพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ที่ไหนกันเล่า ข้าเพียงแค่ช่วยเก็บรักษาให้ท่านย่าชั่วครวเท่านั้น อีกรอยงินเดิมของท่านย่ามีมาก ข้าได้เพียงกำไรหยกมาคุณหนึ่ง ของที่เหลือของท่านย่าก็ต้องทิ้งไว้ให้น้องชายทั้งหลายมิใช่หรือ"

หรววนชื่อเมื่อครู่อยู่ในห้องตอนได้ยินเจิงอวีจิ้นบอกว่าจะปลงผมเป็นแม่ชียังรู้สึกเสียใจแทบขาดใจ แต่ตอนนี้สงบสติลงแล้ว หรววนชื่อยังคิดก็ยิ่งรู้สึกผิดปกติ จากความวุ่นวายในวันนี้ เจิงอวีจิ้นสามารถไข่ทุกข้อได้อย่างสบายใจ ยังได้รับเกียรติเทียบเท่ากับหลานชายคนโต คิดว่าคงเพิ่มความดีงามให้แก่ชื่อเสียงของนางอีกมาก ทว่าไม่เพียงเท่านั้น เจิงอวีจิ้นยังอาศัยความสงสารของสุหยินผู้เฒ่าเจิง ได้กำไรหยกมูลค่าหลายพันตำลึงจากมือของสุหยินผู้เฒ่าเจิง หันกลับมามองหรววนชื่อ นอกจากถูกสุหยิน

ผู้เฒ่าเฉิงพูดเตือนสติแล้ว ไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย

คนที่ได้ประโยชน์เห็นได้อย่างชัดเจนมาก ชัดเจนจนทำให้ห่วนซื่ออดไม่ได้ที่จะคิดว่าเป็นแผนการของเฉิงอวี๋จิ้นโชหรือไม่วางนางแสดงความอ่อนแอหรือให้ไวววย ใช้ความตายข่มขู่คนอื่น เพื่อรอชวงเวลานี้ ถึงขั้นแม้แต่ห่วนซื่อยังกลายเป็นเครื่องมือในการหาผลประโยชน์ของนางอีกด้วย

ห่วนซื่อแววดาฉายความสงสัย เฉิงอวี๋จิ้นลอบถนใจ แต่ยังต้องรีบแก้ไขสถานการณ์อันตรายของตนเองในเวลานี้ นางยิ้มบางๆ บนใบหน้าแสดงความซื่อสัตย์จริงใจของหญิงสาว พูดว่า "ท่านอย่าสงสัยซัก จึ่งได้ดูแลข้าหลายด้าน แต่ตอนนี้เรื่องการแต่งงานของข้ายังไม่ได้กำหนดอนาคตยังไม่รู้ว่าจะไปทางใด ทั้งหมดอาศัยท่านอย่ากับน้องชาย จึ่งมีข้าในวันนี้ได้"

พูดจบเฉิงอวี๋จิ้นก็พูดอย่างไร้จุดประสงค์แฝงอย่างยิ่งว่า "พวกเราอย่างไรก็เป็นหลานสาว ต่อให้ญาติผู้ใหญ่สงสารเพียงใดก็แค่เพียงเอาของชิ้นหนึ่งออกมาจากหีบเท่านั้น จะข้ามหน้าหลานชายไปได้อย่างไร ท่านอายุติธรรมที่สุด ของประจำตัวต้องแบ่งอย่างเป็นธรรมแน่นอน อาสะไ้มีลูกชายสองคน ในจุดนี้นับว่าได้เปรียบมากแล้ว อีกอย่างอาสะไ้ก็อย่าลืมเสีย น้องหญิงรองคือคนที่จะเป็นสวามีท่านไหนนะ จึ่งหย่งไห้วได้รับความชื่นชมจากฮ่องเต้ มีอนาคตไม่จำกัด น้องหญิงรองแต่งไปก็ใช้ชีวิตเสเพลสุข อาสะไ้ชะตาชีวิตดี วันหน้าไม่รู้อจะมีหลานมากมายเท่าใด จะมาเห็นแก่เนื้อชิ้นเล็กเท่ายุ่งเท่าแมลงวันในมือข้าได้อย่างไร"

ห่วนซื่อถูกคำพูดทำให้หวนไห้ว จริงสิ สวามีผู้เฒ่าเฉิงสงสารเฉิงอวี๋จิ้นที่ครึ่งชีวิตหลังไม่มีที่พึ่งพิง จึงได้ให้เงินติดตัวนางมากสักนิด

แต่พูดให้ชัดเจนก็คือแค่ของตายจำนวนหนึ่ง เจิงอวีจิ้นขายก็ขายไม่ออก วันหน้าก็ไม่มีสามีคอยเซ็ดหน้า ต่อให้นางได้ของมากมายก็แค่งकिन นอนกินจนหมดเท่านั้น

ข่าวของทั้งหมดของเจิงอวีจิ้นตอนนี้รวมกันเกรงว่าคงมีเพียงสามสี่พันตำลึง เงินเท่านั้นยังไม่เท่ากับเงินใช้จ่ายหนึ่งเดือนของจวนจิ้งหย่งโหวเลย หรือวนชื่อลอบหัวเราะเหตุกรรมผิดปกติของตนเองที่มาแย่งชิงของกับเจิงอวีจิ้น เจิงอวีโม่พอแต่งงานไปก็จะเป็นสุหยินท่านโหว วันหน้าต้องควบคุมทรัพย์สินค่าใช้จ่ายของจวน สามพันตำลึงในสายตาเจิงอวีโม่ยังไม่ยั้งไม่มีค่าเท่าหยาดน้ำกระเซ็นเลย ใช้กำไลหนึ่งคู่แลกกับการให้เจิงอวีโม่ออกเรือนอย่างราบรื่น คลอดบุตรชายคนโตจากภรรยาเอกให้จวนจิ้งหย่งโหวโดยเร็ว ย่อมเป็นเรื่องที่คุ้มค่ามาก

เจิงอวีจิ้นแม้จะยิ้มอย่างไม่สนใจนัก แต่ดวงตาคอยสังเกตสีหน้าเล็กๆ น้อยๆ ของหรือวนชื่ออยู่ตลอด เห็นว่าหรือวนชื่อถูกคำพูดของนางปลอบใจได้แล้ว ทั้งความแคลงใจลงชั่วคราว เนินไหล่ของเจิงอวีจิ้นก็ผ่อนคลายลง ลอบถอนใจยาวอยู่ภายในใจ

ความร่ำรวยอย่างเจียบๆ จึงจะเป็นเส้นทางที่ยาวนาน เจิงอวีจิ้นตอนนี้ปีกยังไม่แข็งแรงพอ นางไม่อยากจะถูกคนอื่นแค้นฝังใจ กระทบความร่ำรวยวันหน้าของนาง โชคดีที่หรือวนชื่อต่อกรด้วยไม่ยาก

ขณะเดียวกันเจิงอวีจิ้นก็ลอบเตือนสติตนเอง วันหน้านางต้องทำตัวให้หนึ่งเจียบเข้าไว้ นางรู้ว่าต้องมีสักวันที่ตนเองจะปิดความลับทุกอย่างไว้ไม่อยู่ แต่เจิงอวีจิ้นหวังว่าวันนี้เลื่อนออกไปได้นานเท่าใดก็จงเลื่อนออกไปนานเท่านั้น

หรือวนชื่อสบายใจแล้ว แวดตาไม่ได้เต็มไปด้วยการโถมตีเหมือน

เมื่อครูอีก ครั้นความแคลงใจของหรวนที่เอียงลง จึงรู้ว่าตนเองมา
 เค้นถามเรื่องกับบุตรสาวตนเอง ยังแอบแฝงการข่มขู่บีบคั้นด้วย หรวนที่
 เกิดความละอายใจขึ้นมาทันใด นางรู้สึกผิดในใจ เวลาพูดจาจึงพยายาม
 สร้างความอบอุ่น "คุณหนูใหญ่ ความเป็นห่วงทำให้จิตใจว่าุ่น ซ้ำเองก็
 หวังดีต่อเจ้า จึงได้พูดอย่างร้อนใจไปสักหน่อย เจ้าคงไม่เข้าใจผิดใช่หรือไม่"

เจิงอวีจิ้นมีรอยยิ้ม มองมารดาผู้ให้กำเนิดของตนเอง หัวเราะเบาๆ
 แล้วพูดว่า "ไม่หรรอกเจ้าค่ะ"

หรวนที่เอียงออก แต่เผชิญหน้ากับแววตากระจ่างใสของเจิงอวีจิ้นแล้ว
 กลับไม่กล้าเงยหน้าขึ้นเสียอย่างนั้น นางทำเป็นบ้ายเบี่ยงไปเรื่องอื่น
 ถามเหมือนจงใจปกปิดความผิด "แล้วเจ้า...ยังยอมรับแม่ผู้ให้กำเนิดคนนี้
 หรือไม่ เจ้าคงจะรู้ว่าผู้ใดจึงจะเป็นแม่ที่ให้กำเนิดเจ้ากรรมัง"

พูดจบหรวนที่เอียงก็เลื่อนสายตามองมา จ้องไปที่เจิงอวีจิ้น "นางสงสาร
 เจ้าที่เพิ่งคลอดได้ไม่กี่วันก็ต้องจากอกแม่ ตอนเจ้าถูกอุ้มไป ตัวโตเพียงเท่านี้
 คิดไม่ถึงว่าเพียงพริบตาเจ้าก็จะเจรจาเรื่องแต่งงานแล้ว ตอนที่เจ้าถูก
 อุ้มไปเข้าร้องให้อยู่หลายวัน ร้องจนตาแทบบอด เรื่องนี้กลายเป็นหลุม
 ในใจที่ข้าก้าวข้ามไม่ได้ชั่วชีวิต ทุกครั้งที่นึกขึ้นมาก็รู้สึกปวดใจ อวีจิ้น
 เจ้าเรียกข้าว่าแม่สักครั้งได้หรือไม่"

44

หรววนที่มองเจิ้งอวี่จิ้นอย่างจริงจัง ความคาดหวังในแววตาไม่มีการปกปิด เจิ้งอวี่จิ้นมองเหม่อไปเล็กน้อย นางนึกถึงคืนสิ้นปีตอนตนเองอายุสามขวบ นางสาวมชุดใหม่สีแสดสด ทั้งตัวสดใสเหมือนเด็กน้อยในภาพวาดปีใหม่ ทุกคนในจวนโหวอยู่ร่วมอวยพรในห้องสูหยินผู้เฒ่าเจิ้งเจิ้งอวี่จิ้นกับเจิ้งอวี่ไม่ถูกอ้อมวงให้เล่นบนเตียงใหญ่ เจิ้งอวี่จิ้นจำไม่ได้ว่าตอนนั้นตนเองเล่นอะไร จำได้เพียงว่าหรววนชื่อหยิบของว่างชิ้นหนึ่ง มาถามนางว่ารู้หรือไม่ว่าใครเป็นแม่ของนาง

เรื่องหลังจากนั้นเจิ้งอวี่จิ้นนึกไม่ออกแล้ว แต่คิดว่าเรื่องราวคงไม่ค่อยดีนัก ท่านหญิงซึ่งผู้ไม่ชอบนางมาตลอด อีกฝ่ายไม่ยินดีจะเลี้ยงลูกให้ผู้อื่น เรื่องนี้พอมีเหตุผลให้อภัยได้ แต่เจิ้งอวี่จิ้นไม่เข้าใจมาตลอดว่าหรววนชื่อทำเพื่ออะไร

เกรงว่าหรววนชื่อในใจลึกๆ คงไม่ยินดีจะให้นางมีชีวิตที่ดีกระมัง

บางทีสิ่งที่หรววนชื่อคาคาหวังก็คือ 'บุตรสาวกตัญญู' สักคนที่ตัวอยู่ค่ายเงาใจอยู่แผ่นดินอื่น* ทำเพื่อครอบครัวผู้ให้กำเนิดโดยไม่เห็นแก่ตัวไม่เคืองแค้น ทั้งยังต้องเจียดเงินจากในมือของมารดาเลี้ยงออกมาชดเชยแก่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดไม่หยุดอีกด้วย

หรววนชื่อมักจะลอบมาดูเจิงอวี๋จิ้นตอนเด็ก แต่หลังจากเจิงอวี๋จิ้นรู้ความแล้ว นางกลับไม่มา คงจะเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่น่าดูเช่นกัน ความคิดของเจิงอวี๋จิ้นแวบผ่าน นางยิ้มมองไปยังหรววนชื่อ ในครั้งนีแหวดตาของนางมองสำรวจอย่างตรงไปตรงมา

หรววนชื่อถูกสายตาเช่นนี้มองจนไม่สบายใจ นางกำผ้าเช็ดหน้าจนมือเกร็ง แสร้งทำเป็นสงบนิ่งพูดว่า "คุณหนูใหญ่ ข้าถามเจ้าอยู่นะ เหตุใดเจ้าจึงมองข้าเช่นนี้"

เจิงอวี๋จิ้นหัวเราะเบาๆ ดวงตานางโค้งขึ้น น้ำเสียงยังคงอ่อนโยนเหมือนที่ผ่านมา "ข้ากำลังสงสัยว่าอาสะไกร่องเหตุใดจึงพูดคำเช่นนี้"

"อะไรนะ!"

"อาสะไกร่องเมื่อคืนนอนหลับไม่พอกระมัง เช้าวันนี้จึงได้พูดจาเลอะเลือนตลอด ท่านแม่ของข้าคือนายหญิงใหญ่ อาสะไกร่องเหตุใดจึงเอาแต่พูดว่าเป็นแม่แท้ๆ ทุกคนต่างรู้กันว่าข้าเป็นบุตรสาวของนายหญิงใหญ่ท่านหญิงซึ่งผู้กับนายท่านใหญ่ เหตุใดข้าต้องเรียกท่านว่าแม่ด้วย" เจิงอวี๋จิ้นยิ้ม ยังตบหลังมือของหรววนชื่อเบาๆ อีกด้วย "อาสะไกร่อง แม้ว่าจะจะเป็นฤดูร้อน แต่กลางวันตอนนอนอย่ารักความเย็นเกินไป ไม่เช่นนั้นจะโดนลมไม่สบายได้ สมองเลอะเลือนก็พูดจาเลอะเทอะ

* ตัวอยู่ค่ายเงาใจอยู่แผ่นดินอื่น มีที่มาจากวรรณกรรมสามก๊กตอนที่กวนอู (กวนอู) จำใจต้องเข้าร่วมฝ่ายของเงา (เงา) ชั่วคราวเพื่อปกป้องภรรยาของหลิวเป่ย์ (เล่าปี่) ที่มีศักดิ์เป็นที่สะใภ้ ทั้งยังตั้งข้อดลกับเงาเขาอันแสดถึงจิตใจที่ไม่คิดแปรพักตร์จากราชวงศ์อื่น สำนวนนี้จึงหมายถึงตัวอยู่ที่หนึ่ง แต่ใจกลับคิดถึงที่ที่เคยอยู่แต่เดิม

บางอย่างได้ คำพูดเหล่านี้ในวันนี้อาจจะไม่บอกผู้อื่น อาสะไกร่ร้องวางใจได้ แต่อาสะไกร่ร้องอย่าได้พูดจาส่งเดชกับผู้อื่นอีกเลย ทางข้าสามารถปิดบังได้ ถ้าอาสะไกร่ร้องไปพูดกับเปาเออร์ด้วยคำประภาทที่ว่าเจ้าเป็นบุตรชายข้า เจ้าควรจะเรียกข้าว่าท่านแม่ เช่นนั้นเกรงว่าท่านแม่คงจะไม่ยอมอภัยให้ แน่نون"

หรววนชื่อถูกคำพูดนี้ทำให้ตกตะลึง นางมองเจิงอวีจิ้นอย่างแทบไม่อยากเชื่อ นางไม่ได้พูดเหลวไหล ตามความคิดของนางคนที่พูดเหลวไหลคือเจิงอวีจิ้นต่างหาก หรววนชื่อเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของเจิงอวีจิ้น นี่เป็นเรื่องที่ภายในจวนรู้จักกันดี เหตุใดเจิงอวีจิ้นจึงบอกให้นางอย่าเป็นบ้าเลอะเลือนไปเล่า

หรววนชื่อหุบปากไม่ลง ถ้ามองอย่างไม่กล้าเชื่อว่า "เจ้าไม่เชื่อหรือ ไม่สิ ในจวนมีปากคนมากมายเช่นนี้ เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าจะไม่รู้ เช่นนั้นก็คือ เจ้าไมยนี้ดีจะรับพ่อแม่ที่ให้กำเนิดตนเองแล้วหรือ"

"พ่อแม่ที่ให้กำเนิดอะไรกัน" เจิงอวีจิ้นแม่จะยิ้ม แต่ในแววดตาเย็นชา มีคำเตือนเย็นเยือกแวบผ่านในทันใด "ท่านพ่อและท่านแม่ของข้าคือ นายท่านใหญ่กับนายหญิงใหญ่ ข้าได้พวกเขาเลี้ยงมาจนโต ในทะเลเบียนตระกูลก็บันทึกชื่อของพวกเขาเอาไว้ ข้าตั้งแต่เริ่มจนจบมีพ่อแม่เพียงคู่เดียว จะพูดว่ามีพ่อแม่ให้กำเนิดไม่ให้กำเนิดอะไรกัน ขออาสะไกร่ร้องระวังคำพูดด้วย คำพูดประหลาดเหล่านี้อย่าได้พูดอีกเลย ไม่เช่นนั้น หากลอบไปเข้าหูท่านแม่ไม่แน่ว่านางอาจจะเข้าใจผิดได้ว่าอาสะไกร่ร้องคิดจะยุแหยงความสัมพันธ์พวกเราแม่ลูก"

เจิงอวีจิ้นพูดจบก็ดึงมือของหรววนชื่อออก คำนับตามมารยาทผู้น้อย อยู่ห่างๆ แล้วพูดว่า "ทางท่านแม่ยังมีธุระอยู่ ข้าต้องกลับไปก่อน ขออภัย"

ที่อยู่ต่อด้วยไม่ได้"

หลังจากเจียงอวีจิ้นพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปโดยไม่อ่าวรณจริงๆ หรวนที่เอื้อมตะลึงอยู่ที่เดิม พูดพึมพำกับตนเองว่า "นางไม่ยอมรับข้าหรือ ข้าคลอดนางออกมา ตอนที่ถูกอุ้มให้บ้านใหญ่ก็เป็นเรื่องจนใจ เหตุใดนางจึงทำร้ายจิตใจข้าเช่นนี้"

ตอนเจียงอวีจิ้นกลับสู่เรือนสีหน้ายังคงเย็นเยือก เหลียนเซี่ยวไต้ยีนเสียงก็วิ่งออกมาจากในห้องด้วยความยินดี พอเจอเข้ากับพวกเจียงอวีจิ้นเสียงของนางก็ถูกกักไว้ในลำคอทันที "คุณหนูท่านกลับมาแล้ว...คุณหนู?"

เจียงอวีจิ้นสูดหายใจลึกเฮือกหนึ่ง แล้วยกมือขึ้นปิดหน้าตนเอง ผ่านไปครู่หนึ่งนางจึงลดมือลง ท่าทางกลับมาเป็นปกติโดยสิ้นเชิง "ข้าไม่เป็นไร"

เหลียนเซี่ยวไต้ยีนไม่กล้าพูดมาก เจียงอวีจิ้นเป็นคนยึดได้หัดได้ ควบคุมอารมณ์ได้ดีมาก คนที่ทำให้คุณหนูใหญ่เกิดความรู้สึกปรวนแปรอย่างชัดเจนและควบคุมสีหน้าตนเองไม่อยู่มีเพียงคนเดียว

นายหญิงหรวนของบ้านรอง

เหลียนเซี่ยวไต้ยีนลอยไปด้านข้าง เทน้ำชามาให้เจียงอวีจิ้นอย่างเงียบๆ ตัวเธอก็เดินตามหลังมา พัดให้เจียงอวีจิ้นอย่างสงบ เจียงอวีจิ้นนั่งสงบสติอยู่ครู่ใหญ่ ทันใดนั้นก็เอ่ยพูดว่า "เอากล่องลงรักแดงพื้นดำฝั่งมุกของฮูหยินผู้เฒ่ามานี่"

ของสิ่งนี้ตัวเธอก็เก็บไว้ตลอด ไม่ได้ห่างจากสายตาเลย ไต้ยีนคำพูดนี้ นางจึงวางของเบาๆ ไว้ตรงหน้าเจียงอวีจิ้น จากนั้นถอยออกมาอย่างไรเสียง

เจียงอวีจิ้นจ้องลายสลักที่ประดิษฐ์อย่างยิ่งบนกล่องลงรัก ผิวรอบสี่ด้านยังฝังไข่มุก อัญมณี แผ่นหยก และของล้ำค่าอื่นๆ สีแดงสลักเขียว

ดูแล้วหรรษาอย่างยิ่ง เจิงอวีจิ้นเลื่อนนิ้วมือไปบนลายดอกใบ สูดท้าย
เคาะเบาๆ แล้วเปิดฝาออก

แสงจากหยกส่องประกายทันที ต่อให้ดูอย่างใกล้ชิดก็ยังไม่หา
จุดต่างพร้อยบนกำไลหยกไม่เจอเลย ผลึกแน่นไม่กระจาย อุณหภูมิเย็น
โปร่งแสงแต่ไม่โปร่งใส เป็นหยกเนื้อดีเยี่ยม

เจิงอวีจิ้นหยิบวงหนึ่งขึ้นมาสวมใส่ข้อมือ กำไลเงินทองทำให้ดูแก่
แต่หยกเป็นสิ่งที่ไม่มีวันตกยุค กำไลหยกนํ้างามอันดับหนึ่งเช่นนี้วงหนึ่ง
ใส่อยู่บนข้อมือ ทำให้แขนดูขาวนวลขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะสวมกับ
ชุดอะไรก็ไม่เด่นจนเกินไป

ตูว์วเห็นเจิงอวีจิ้นขยับเล่นกำไลหยกคู่นี้ คิดว่าเจิงอวีจิ้นไม่ชอบ
อย่างไรเสียก็เป็นเพราะพวกมัน เจิงอวีจิ้นจึงได้ทะเลาะกับหรวนชื่อ
ตูว์วเอ่ยถามเสียงเบา "คุณหนู ท่านไม่ชอบหรือเจ้าคะ"

"ไม่ชอบหรือ จะเป็นไปได้อย่างไร" เจิงอวีจิ้นถอดกำไลออก แล้ว
วางไว้ในกล่องไม้ตามเดิม "ของที่มูลค่าอย่างน้อยห้าพันตำลึง เหตุใด
ข้าจะไม่ชอบ"

"แต่ฮูหยินผู้เฒ่า..."

เจิงอวีจิ้นหัวเราะเยาะเบาๆ "ท่านอย่าช้าเป็นคนอย่างไร คนอื่น
ไม่รู้กระจำง ข้าจะยังไม่รู้กระจำงอีกหรือ นายหญิงรองเดิมที่ก็พูดไม่ได้ว่า
เป็นมิตรกับข้าอยู่แล้ว ใช้การลวงเงินนางแลกกำไลหยกที่ล้ำค่าคู่นี้กลับมา
นี่เป็นการค้าขายที่คุ้มค่ามาก"

"คุณหนู..."

"ช้าไม่เป็นไร" เจิงอวีจิ้นปิดกล่องลงรักอีกครั้ง พูดยว่า "ระยะนี้ข้า
เป็นอะไรไป มักจะได้ทรัพย์โดยไม่คาดคิด ทองของท่านปู่กล่องนั้นก็ใช่

กำไลหยกของท่านยาคุณนี่ก็ใช่"

เจียงอวีจิ้นพูดจบก็นึกอะไรขึ้นไม่ได้ พูดเพิ่มเติมว่า "โฉมตที่ตินหนึ่งพันหมื่น จากท่านอาเก่าก็พอนับได้กระมัง ดูท่าข้าต้องหาเวลาว่างไหว้เทพเจ้าแห่งโชคกลาง ขอให้เขาช่วยยกคนเลวเอาไว้ ไม่เช่นนั้นทรัพย์สินติดตัวข้าเหล่านี้คงจะรักษาได้ยาก"

ตุ๋วู้ว์ได้ฟังแล้วก็ถามว่า "คุณหนูท่านจะออกจวนไปไหว้พระหรือเจ้าคะ"

เจียงอวีจิ้นพนหัวเราะออกมา พูดแฝงความหมายลึกซึ้ง "ขอเทพไหว้พระไม่จำเป็นต้องออกจวน พระองค์ใดจะใหญ่กว่าคนในจวนพวกเราผู้นั้น"

ตุ๋วู้ว์ฟังไม่เข้าใจ เจียงอวีจิ้นยิ้มแต่ไม่พูด ไม่อธิบายอะไรอีก ตุ๋วู้ว์มีจิตใจที่เปิดกว้างและสดใสเป็นพิเศษ ฟังไม่เข้าใจก็ปล่อยผ่านอย่างรวดเร็ว นางถามเจียงอวีจิ้นว่า "คุณหนู แล้วกล่องล่องรักนี้เล่าเจ้าคะ"

"เก็บไว้เถอะ" พูดถึงตรงนี้เจียงอวีจิ้นก็ปวดหัวเล็กน้อย คิดว่าไม่เกินหนึ่งวันทั้งจวนต้องรู้ว่าสูญหีนผู้เฒ่าเจียงเออาของติดหีบของตนเองให้นางแล้ว เจียงอวีจิ้นคิดจะร่ำรวยเงียบๆ ก็ไม่รู้ว่าจะปิดไปได้นานเท่าใด แต่ไม่ว่าจะอย่างไร นางจำเป็นต้องทำการอย่างสงบเสงี่ยมไปสักกระยะเสียแล้ว

เจียงอวีจิ้นเลื่อนสายตาไปที่กล่องล่องรัก ดอกโบตันที่สลักล่องรักแดงดูสูงสง่าและลึกลับ เจียงอวีจิ้นชอบเครื่องประดับที่สวยงามมาแต่เดิม แต่กำไลที่สวยงามคู่นี้นางกลับใส่ไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ได้ในตอนนี้

เป็นจริงดังที่คิดไว้ การแต่งสามีที่มีเงินมีอำนาจสักคนเป็นสิ่งที่สำคัญมาก พอมีสามีคอยหนุนหลัง นางอยากจะทำอะไรก็ทำได้ง่ายขึ้นกับนางได้อีก

เรื่องของล้าค่าติดหีบของสูญยีนผู้เฒ่าเชิงถูกมอบให้แก่เชิงอวี๋จิ้น ถูกพูดถึงไม่น้อยจริงดังคาด แต่การตั้งศพท่านโหวผู้เฒ่าใกล้จะครบ สี่สิบเก้าวันแล้ว ทุกคนวุ่นวายกับการเตรียมพิธีเช่นไหว้ จึงไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้น รักษาความสงบที่เปลือกนอกไว้ชั่วคราว เชิงอวี๋จิ้นนับตั้งแต่ได้รับคำสั่งสัญญาจากสูญยีนผู้เฒ่าเชิงแล้วก็ตั้งใจวางตัวดีในงานศพของท่านโหวผู้เฒ่าเชิงมากขึ้นในทันใด การถูกเห็นเป็นเหมือนหลานชายคนโต อยู่จนไว้ทุกข์ไม่ใช่การพูดเล่น ไม่น่าจะมีคนมากเท่าใดที่ไม่ยอมรับลอบจ้องจับความผิดของนางอยู่ เรื่องนี้สำคัญต่อการแต่งงานของเชิงอวี๋จิ้นในวันหน้า เชิงอวี๋จิ้นไม่มีทางยอมให้ตนเองเกิดความผิดพลาดในเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด

เชิงอวี๋จิ้นรวบรวมสติ พยายามให้พิธีเคารพศพสมบูรณ์ที่สุด แยกที่อยู่โนเืองได้ยिनว่าเชิงอวี๋จิ้นได้รับคำสั่งเสียจากท่านโหวผู้เฒ่าเชิงอยู่ไว้ทุกข์ที่จวนหนึ่งปีในฐานะหลานคนโตก็มองเชิงอวี๋จิ้นในทางที่ดีขึ้นทันที เมื่อเห็นการแสดงออกของเชิงอวี๋จิ้นในพิธีเช่นไหว้ก็มีท่าทีจริงจังมากขึ้น

ทุกคนในสกุลเชิงจัดฐูปไหว้ ไชกศีรชะให้ท่านโหวผู้เฒ่าเชิงต่อหน้า ผู้มาชมพิธีทุกคน จากนั้นกลับไปถอดชุดไว้ทุกข์ แล้วเปลี่ยนสวมเสื้อผ่าตามปกติ ถึงแม้จะสวมเสื้อผ่าตามปกติได้ แต่ยังคงต้องหลีกเลี่ยงสีสันสดใส ในช่วงไว้ทุกข์ต้องสวมเสื้อสีอ่อน เมื่อเวลาผ่านไปสีสันค่อยๆ เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นได้ แทนความหมายว่าความโศกเศร้าเจ็บปวดค่อยๆ เลือนหาย ส่วนเชิงอวี๋จิ้นให้ความสนใจกับชื่อเสียงของตนเอง การเปลี่ยนเสื้อผ่าจึงระมัดระวังมากขึ้น

นางเปลี่ยนสวมเสื้อคลุมยาวลายเรียบสีขาว ตัวยาวเข้ารูป ผ่าหน้า

ตรงช่วงหัวเข่า บนตัวเสื้อมีลายดอกเหมยสีชมพูอ่อนๆ นอกจากลายบนเนื้อผ้าแล้วก็ไม่มีการแต่งประดับแม้แต่รอย กระจิปรังท่อนล่างสีเทาเงินจีบเป็นระเบียบประณีต เวลาเดินราวกับนกยูงรำแพน งดงามและสูงสง่า

รูปร่างของเจิงอวีจิ้นเป็นประเภทสูงระหง เพราะดูแลอย่างดีมาแต่เด็ก นางจึงไม่ได้ผอมจนเกินไป แต่มีส่วนเว้าส่วนโค้งอย่างดี ผอมบางงดงาม หลังจากเปลี่ยนเสื้อคลุมยาวเข้ารูป ยิ่งเสริมทรวดทรงงดงามของนางให้เด่นชัดขึ้น เรือนร่างงามวิจิตร เจิงอวีจิ้นเดินมา ก้าวอย่างไม่เร็วไม่ช้า เสื้อผ้าสีเขียวสะอาดราวกับคนเดินออกมาจากภาพวาด คนที่อยู่ตลอดทางอดใจไม่ไหวต้องหันหน้ามาดู

เจิงอวีจิ้นเดินตรงไปที่เรือนพักของสุหยินผู้เฒ่าเจิง ภายในเรือนของสุหยินผู้เฒ่าเจิงเวลานี้มีคนนั่งอยู่เต็ม เจิงอวีจิ้นเดินตามระเบียบทางเดินเข้ามา คนจำนวนมากต่างลอบชี้ให้ดูกัน 'นี่ก็คือคุณหนูใหญ่จวนอี่ซุนโหว'

เจิงอวีจิ้นไม่สะทกสะท้านกับการมองสำรวจของคนทั้งหลาย นางพลิกมานเดินเข้าห้อง พบว่าภายในห้องมีสุหยินและนายหญิงนั่งอยู่จำนวนมาก วันครบรอบสี่สิบเก้าวันไม่เหมือนการไหว้ศพเจ็ดวันแรก คนที่มานี้ล้วนเป็นคนสนิทใกล้ชิดกัน กว่าครึ่งในจำนวนนั้นมีความเกี่ยวพันฉันทักกับจวนอี่ซุนโหว เจิงอวีจิ้นไม่รู้สึกระหema คำนับสุหยินผู้เฒ่าเจิงก่อน จากนั้นหมุนตัวทักทายบรรดานายหญิงอย่างงามสง่า "นายหญิงทุกท่าน อวีจิ้นขอคารวะทุกท่านเจ้าค่ะ"

บรรดานายหญิงตั้งตัวเจิงอวีจิ้นขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม นายหญิงคนหนึ่งตั้งเจิงอวีจิ้นมาข้างกาย ซี่ตัวแล้วพูดกับสุหยินที่สวมเสื้อแขนกุศสี่ด้า เลื่อมทองคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ ว่า "นายหญิงรองดี นี่ก็คือคุณหนูใหญ่เจิง"

นายหญิงที่ถูกแนะนำซ่อนตาขึ้นมองเจิงอวีจิ้นแวบหนึ่ง พูดด้วย

รอยยิ้มอย่างเกรงใจว่า "ที่แท้คนนี่เอง รูปร่างหน้าตาดีจริงอย่างที่ว่า"

คนข้างๆ พุดกับเชิงอวีจิ้นด้วยรอยยิ้ม "ผู้นี้คือนายหญิงรองของจวนไช่กั้วกง สุหยินกั้วกงเสียไปปีที่แล้ว ตอนนีเ็นจวนกั้วกงนายหญิงรองเป็นผู้ดูแลอยู่"

ที่แท้เป็นคนของจวนไช่กั้วกง มีนำเส้าจึงตาสูงนัก เชิงอวีจิ้นยิ้มบางๆ คำนับนายหญิงรองตัวอย่างงดงามมีมารยาท "คารวะนายหญิงรองดี"

นายหญิงรองตีพักหน้า ครั้นจะพุดจา ในที่นี้ฐานะของนางสูงที่สุด ทุกคนต่างประจบเอาใจนาง แท้จริงแล้วจะพุดว่าประจบเอาใจนางก็ไม่ใช่ทั้งหมด ที่ทุกคนให้เกียรตินางเพราะเห็นแก่ไช่กั้วกงตีเหยียนหลิน ที่อยู่เบื้องหลังนางต่างหาก สุหยินผู้เฒ่าเชิงเอ่ยกับนายหญิงรองตีว่า "นายหญิงรองตีต้องดูแลงานในจวนกั้วกง มี่งานวุ่นวายที่สุด วันนี้ต้องรบกวนนายหญิงรองตีมาด้วยตนเอง ข้ารู้สึกไม่สบายใจจริงๆ"

นายหญิงรองตีมีสีหน้าภูมิใจ แต่ยังคงพุดถ่อมตัวว่า "ที่ไหนกันแล้วจวนกั้วกงเดิมทีควรจะให้พี่สะใภ้ใหญ่ของท่านพี่คอยดูแล แต่ปีที่แล้วพี่สะใภ้เสีย พี่ใหญ่ต้องวุ่นวายกับงานราชสำนัก ยังต้องดูแลซึ่งเกอเอ๋อร์* อีก แบ่งใจไม่ไหวจริงๆ ท่านแม่สามีจึงมอบงานในจวนกั้วกงให้แก่ข้า โชคดีที่พี่ใหญ่กับท่านแม่เชื่อใจ ข้าจึงจำต้องคอยดูแลไปก่อน รอวันหน้าพี่สะใภ้ใหญ่คนใหม่แต่งเข้าบ้าน ข้าก็ต้องมอบหน้าที่คืนให้พี่สะใภ้ใหญ่ ข้าเป็นเพียงคนโง่เขลา ดูแลงานละเอียดเช่นนี้ไม่ไหวหรอก"

เชิงอวีจิ้นพอเข้าใจสภาพการณ์ของจวนไช่กั้วกงได้ราวๆ ปีที่แล้ว ไช่กั้วกงเสียภรรยา ทิ้งตีซึ่งบุตรชายคนเดียวที่เพิ่งอายุห้าขวบเอาไว้ ไช่กั้วกงวุ่นวายกับงานราชสำนัก สุหยินผู้เฒ่าจวนไช่กั้วกงลำเอียงรัก

* เกอเอ๋อร์ แปลว่าพี่ชาย ชาวจีนมักใช้ต่อท้ายชื่อเด็กชายเพื่อเรียกในเชิงเอ็นดู

หลานชาย เอาใจที่ซึ่งจนไม่สนใจกฎเกณฑ์ใด ระดับความล้มเหลวรุนแรง ยิ่งกว่าเชิงเงินเป่าเสียอีก ที่เชิงเงินเป่าหลายวันก่อนไว้วายจะเลี้ยงสุนัข ก็เพราะเห็นที่ซึ่งเป็นตัวอย่าง เลยอยากจะเลียนแบบ

สิ่งเดียวที่ต่างกันคือเชิงเงินเป่ามีพี่สาวอย่างเชิงอวีจิ้น แต่ที่ซึ่งไม่มีเชิงเงินเป่าตกมาอยู่ในมือเชิงอวีจิ้นก็ถูกกำราบจนยอมแพ้ แต่ฟังคำพูดของนายหญิงรองตีแล้ว เกรงว่าทุกคนในจนไซ่กั้วกงคงจะยอมทำตามความต้องการของตีซึ่ง ไม่มีใครกำราบมารน้อยผู้นั้นได้เลย

นายหญิงรองตีมาปรากฏตัวที่นี่ก็เพื่อคอยดูแลชีวิตจิตใจของจนพวกเขา ตีซึ่งชื่อจื่ออันเป็นที่รัก

เชิงอวีจิ้นไม่มีความรู้สึกอันดีกับเด็กดื้อ ยิ่งไม่อาจยอมรับท่าทีเช่นนี้ของจนไซ่กั้วกงได้ แต่เป็นสุหยินผู้เฒ่าเชิงไต้ยินแล้วคิ้วก็ขยับเล็กน้อย

ไซ่กั้วกงเสียภรรยาไปหนึ่งปี ยังไม่ได้ยินว่ามันหมายกับคุณหนูบ้านใด สุหยินผู้เฒ่าเชิงเอนตัวอยู่บนตั่ง หรือตาลง เหมือนหลับตาพักผ่อน และเหมือนพิจารณาอะไรอยู่ ผ่านไปครู่หนึ่งสุหยินผู้เฒ่าเชิงจึงถามว่า "ชื่อจื่อหกขวบ เสื้อผ้าอาหารที่อยู่การเดินทางเป็นช่วงที่ต้องระวังพอดี เหตุใดไซ่กั้วกงจึงไม่แต่งภรรยาเอกคนใหม่สักคน แต่กลับดูแลเรื่องยับยั้งเหล่านี้เองเล่า"

คำพูดของสุหยินผู้เฒ่าเชิงพูดไปตามสบาย รวากับว่าเป็นการพูดเรื่องในบ้านทั่วไป หยิบยกขึ้นมาพูดเท่านั้น แต่เชิงอวีจิ้นเข้าใจสุหยินผู้เฒ่าเชิงอย่างลึกซึ้ง นางจับความรู้สึกนี้ได้แทบจะในทันที ใจของสุหยินผู้เฒ่าเชิงเป็นดั่งเฒ่าสุราที่มีได้อยู่ที่สุรา อีกฝ่ายมีจุดประสงค์อื่น

จากเหตุการณ์นี้เชิงอวีจิ้นเริ่มพิจารณาบทสนทนาเมื่อครู่ใหม่อีกครั้ง ไซ่กั้วกงอยู่ในวัยฉกรรจ์ ได้บรรดาศักดิ์กั้วกง แบกรับภาระสำคัญ และ

ภรรยาเพ็งตายไป มีบุตรชายหกขวบเพียงคนเดียว ตามความคิดของ
บรรดาผู้อาวุโส ไซ้ก็วกงต้องการภรรยาที่เพียบพร้อมสักคนอย่างมาก
เจิงอวีจันขมวดคิ้ว หรือว่า...ท่านย่าจะหมายตาข้า

45

สุธยีนผู้เฒ่าจึงพูดจบ นายหญิงรองตีก็พูดว่า "เรื่องนี้ข้าตัดสินใจเอง ไม่ได้ ต้องดูความคิดของสุทธยีนผู้เฒ่าของพวกเราด้วย แต่ว่าสุทธยีนผู้เฒ่าพูดไว้หลายครั้งแล้ว ซึ่งเกอเออร์ห้าขวบก็ไม่มีแม่ อยู่เรือนส่วนในไม่มีที่พึ่งพา ถ้าวันหน้าแม่เลี้ยงไม่ใช่คนดีมีเมตตา เข้าบ้านแล้วจงใจวางแผนทำร้ายซึ่งเกอเออร์ ซึ่งเกอเออร์อายุน้อยอย่างนั้นจะป้องกันตัวอย่างไร กั้วกงเองก็พูดเช่นกันว่าซึ่งเกอเออร์คือชื่อจื่อ วันหน้าบรรดาศักดิ์ต้องเป็นของเขา ถ้าแม่เลี้ยงอายุน้อยถูกยศศักดิ์ความร่ำรวยบังตา คิดจะได้บรรดาศักดิ์จวนกั้วกงให้บุตรชายที่เกิดจากนาง เกรงว่าจะทำให้ในบ้านเกิดความวุ่นวาย ดังนั้นกั้วกงกับสุทธยีนผู้เฒ่าต่างมีความคิดเช่นนี้ อยากอรอให้ซึ่งเกอเออร์โตอีกสักนิด หรือหาหญิงสาวสักคนที่มีคุณธรรมโดดเด่น จิตใจมีเมตตา และสามารถดูแลกิจการใหญ่โตของจวนกั้วกงได้แล้วค่อยปรึกษาเรื่องการแต่งงานภรรยาเอกคนใหม่"

เจียงอวี่จิ้นหัวเราะเย่นซาในใจ อยากได้คนเก่งมีความสามารถ ดูแลกิจการจนกว่าจะถึงได้ และยังต้องเป็นคนที่ไม่คับแค้มไม่เสียใจภายหลัง ดูแลบุตรชายของอดีตภรรยาอย่างดี กตัญญูต่อมารดาที่อายุมากอย่างเต็มที่ สุดท้ายยังต้องการหญิงสาวที่ไม่ละโมภ ทำงานเหน็ดเหนื่อยชั่วชีวิต กิจการทุกอย่างตกเป็นของบุตรชายอดีตภรณยานั้นไม่ว่า บุตรชายของนาง ยังไม่สามารถแย่งชิงอะไรกับตีชิงได้ เหอะ หากมีโพธิสัตว์เช่นนี้อยู่จริง สุกตีกี่เลี้ยงออกมาให้ได้สักคนก่อนสิ

เจียงอวี่จิ้นเกิดความรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา นางยอมอยากแต่งงานกับสามีที่ฐานะสูงส่งร่ำรวย นางสร้างภาพลักษณ์เป็นคนดีมีคุณธรรมให้ตนเองก็เพื่อเป้าหมายนี้ แต่นี่ไม่ได้หมายความว่านางจะไปแต่งกับพ่อม่ายภรรยาตาย ยังต้องเป็นแม่เลี้ยงให้เด็กหกขวบคนหนึ่งอีกด้วย เจียงอวี่จิ้นเกิดความรู้สึกถูกล่วงเกินขึ้นมาทันใด

แต่อย่างไรนางก็เป็นคนที่มีสติเหนือความรู้สึก เจียงอวี่จิ้นควบคุมอารมณ์ของตนเองได้อย่างรวดเร็ว พยายามประเมินใช้กั้วกงตี้เหยียนหลินบนพื้นฐานความเป็นจริง ตีเหยียนหลินได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์กั้วกง ฮูหยินของเขาเมื่อแต่งเข้าบ้านก็จะเป็นฮูหยินกั้วกง ขณะเดียวกัน ตีเหยียนหลินก็แตกต่างกับคนหนุ่มที่ยังต้องต่อสู้เพื่ออนาคต เขาพอจะส่งผลกระทบในราชสำนักอยู่บ้างไม่ถึงขั้นมีบารมีแกร่งกล้า แต่น้อยนักจะมีคนไม่ให้เกิดริษยา แต่ประเด็นที่ถูกหักคะแนนของเขาก็สำคัญอย่างยิ่งเช่นกัน อันดับแรกเขาแต่งภรรยา รับอนุภรรยาแล้ว รองลงมาคือ เขามีบุตรชายที่อายุหกขวบหนึ่งคน

ตีชิงถูกทางบ้านรักตามใจอย่างรุนแรง ฮูหยินผู้เฒ่าจวนใช้กั้วกงรักตีชิงเท่าชีวิต ตีเหยียนหลินในใจก็ยกกิจการและบรรดาศักดิ์ให้แก่

บุตรชายคนโต เพื่อป้องกันภรรยาเอกคนใหม่คลอดบุตรชายคนรองมา
แย่งชิงกับที่ซึ่ง

สุหยินใหม่ยังไม่ทันแต่งเข้าบ้านก็ถูกคนป้องกันรวากับเป็นแม่เลี้ยง
ใจร้ายแล้ว หลังจากแต่งงานเข้าไป ไซ่กั้วกึ่งป้องกันคนร่วมเรียงเคียงหมอน
สุหยินผู้เฒ่าตีปกป้องหลานชายตนเอง นายหญิงรองตียังไม่ยอมปล่อย
อำนาจ อุปสรรคมากมายเช่นนี้ขวางอยู่ตรงหน้า ชีวิตจะสุขสบายได้ก็
แปลกแล้ว

ดังนั้นเหตุใดนางต้องทิ้งหลินชิงหย่วนที่มีอนาคตดี คำสั่งสอนตระกูล
ไม่รับอนุภรรยา แล้วไปเลือกชายวัยกลางคนที่มีอดีตภรรยา มีอนุภรรยา
แม่สามีขี้ระแวงใจร้าย คู่สามีก็ยังลอบทำร้ายกันลับหลังอีกเล่า ตีเหยียนหลิน
ตอนนี้มีอำนาจบารมีก็จริง แต่หลินชิงหย่วนเป็นคนที่ยิ่งศิษย์ทายาท
ให้ความสำคัญ หลังจากเจิงหยวนจึงกลับเข้าตำหนักบุรพาแล้ว ไม่กี่ปี
หลินชิงหย่วนก็สามารถม้ายืนตรงตำแหน่งของตีเหยียนหลินในตอนนี้ได้
ภรรยาเอกคนแรกดี ๆ ไม่เป็น เหตุใดนางต้องไปแต่งกับพ่อม่ายเป็น
แม่เลี้ยงให้ผู้อื่นด้วย

เจิงอวีจิ้นไม่มีทางลดค่าตนเองเช่นนี้

เจิงอวีจิ้นบวกรๆ ลบๆ อยู่ในใจ หลังจากคำนวณแค้นเบ็ดเสร็จสำหรับ
ตีเหยียนหลินออกมาแล้วก็ตัดคนผู้นี้ทิ้งอย่างไม่ลังเลใจ หลินชิงหย่วน
ยังคงนั่งอย่างมั่นคงเป็นอันดับหนึ่งในใจของเจิงอวีจิ้น

เจิงอวีจิ้นตัดสินใจแล้ว ดังนั้นจึงไม่สนใจความคิดของสุหยิน
ผู้เฒ่าเจิงอีก เรื่องการแต่งงานคำพูดบิดามารดาถือเป็นเด็ดขาด แต่
ขอเพียงเจิงอวีจิ้นไม่ยินดี นางมีวิธีจะทำให้เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้

นายหญิงรองตีพูดความต้องการแต่ละข้อจบแล้ว สุหยินที่อยู่

ที่นั่นได้ฟังแล้วก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง พากันพูดส่ำทับว่า "ใช่แล้ว ชื่อจ้อยยังเด็ก เล็กกรรยาเอกคนใหม่ต้องรอบคอบสักนิด"

ทว่าแม้จะพูดเช่นนั้น ในใจพวกนางกลับคิดว่าจวนไข่กั้วกงละโมบไม่รู้จักพอเกินไปแล้วกระมัง ชาติกำเนิดต้องเหมาะสมกับจวนไข่กั้วกง อุบิถัยต้องอบรมสั่งสอนเด็กดีคือหกขบได้ ความสามารถยังต้องดูแลคนในจวนกั้วกงได้ ทุกด้านต้องดีที่สุด คุณสมบัติของหญิงสาวที่ต้องการมาเป็นสะใภ้เป็นแบบเท่าตัวไม่ใช่เพียงบวกเพิ่ม สตรีที่ตรงตามเงื่อนไขเหล่านี้ได้เอามาผนวกกันแล้วมีแต่มีเหนือกว่าทุกคนมากนัก หากผู้ใดมีคุณสมบัติดีเช่นนี้ สามารถเป็นสนมชายาฮ่องเต้ได้เลย เหตุใดต้องมาเป็นภรรยาเอกคนใหม่ของจวนไข่กั้วกงด้วยเล่า

มีนางเล่าสู่หญิงผู้เฒ่าจวนไข่กั้วกงหาตัวหญิงสาวคนใหม่มาหนึ่งปี จึงยังหาคนที่เหมาะสมไม่ได้

เหล่านายหญิงลอบเบ้าปากในใจ แต่เปลือยนอกกลับพูดส่ำทับคำของนายหญิงรองดีท่ามกลางเสียงพูดทอดถอนใจ มีเพียงสุหยินผู้เฒ่าเจิงคนเดียวที่ไม่ได้ร่วมส่งเสียง เพราะนางพบว่าคนที่มีคุณสมบัติทั้งหมดนั้นมืออยู่จริง และยังคงอยู่ในจวนพวกเขาอีกด้วย

เจิงอวี๋จินตรงตามความต้องการทุกอย่าง

สุหยินผู้เฒ่าเจิงเหมือนได้หมาอะไรมา ริมฝีปากเผยรอยยิ้ม นางไม่รีบร้อน หรือตาลงอย่างช้าๆ หากบ้านใดมีสตรีที่เรียบร้อยบ้านต้องมาขอฝ่ายหญิงต้องพยายามวางท่าเอาไว้ให้จวนไข่กั้วกงมาพูดขอด้วยตนเอง ร้อนใจเกินไปจะยกมูลค่าสูงไม่ได้

เรื่องนี้ยังมีเวลาอีกนาน ต้องค่อยเป็นค่อยไป

สุหยินผู้เฒ่าเจิงไม่ได้พูดอะไร หรือตาก็พูดว่า "สุหยินผู้เฒ่าที่กังวล

ได้ถูกต้อง ควรจะเลือกอย่างละเอียด ดูท่าต้องรบกวนนายหญิงรองตีให้ลำบากแล้ว"

นายหญิงรองตียิ้มหยีตา นางอยากให้โช่กัวงงไม่แต่งภรรยาเอก คนใหม่ตลอดไปด้วยซ้ำ นางจะได้กุมค่าใช้จ่ายในจวนกัวงงได้ตลอด นายหญิงรองตีโบกมือพูดต่อมตัวว่า "ที่ใดกันแล้ว"

บรรดาเจ้านายฝ่ายหญิงพูดคำเป็นมารยาทกันจบแล้ว หัวข้อสนทนาก็กลับมาที่ตัวคนอายุน้อยกว่า สุหยินคนหนึ่งกุมมือของเจิงอวีจิ้นขึ้นขึ้นมา มองดูอย่างละเอียด แล้วพูดกับคนข้างกายว่า "ไม่เจอกันหลายวัน เหตุใดรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่ผอมลงไปเล็กน้อย"

นายหญิงที่อยู่ข้างกันพูดว่า "แน่นอนอยู่แล้ว ตอนท่านโหวผู้เฒ่ามีชีวิตอยู่รักนางที่สุด ตอนนี้ออกจากไปกะทันหัน นางจะไม่เสียใจได้อย่างไร ได้ยินสุหยินผู้เฒ่าเจิงพูดว่าเจิงอวีจิ้นเฝ้าศพท่านโหวผู้เฒ่าเจิงต่อกันหลายคืนอีกด้วย สงสารนางที่เป็นสตรีรอบบบางคนหนึ่ง มือเล็กเท่านี้ไม่รู้ว่าจะอดทนมาได้อย่างไร"

บรรดานายหญิงเจ้าพูดคำซ้ำพูดคำ พูดพลาถนยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมา ชับน้ำตา เจิงอวีจิ้นเห็นแก่ผลประโยชน์และคำนึงถึงแต่ตนเอง ความรู้สึกผูกพันเจือจาง ความสามารถที่จะร้องไห้ก็ร้องของพวกสตรีเหล่านั้นนางฝึกฝนมาได้ไม่ดี จึงมักจะต้องอาศัยของอื่นมาช่วยเสมอ เจิงอวีจิ้นเห็นคนมากมายเช่นนี้ ผ้าเช็ดหน้าของนางยิบได้ยาก จึงไม่ได้ร้องไห้ตามไปด้วย แต่พยายามกลั้นความเจ็บปวดเศร้าโศกพูดว่า "นายหญิงท่านนี่คนตายจากไปแล้ว ท่านยากกว่าจะหยุดน้ำตาได้ไม่ง่าย พวกเราอย่าสะกิดใจนางอีกเลย"

นายหญิงที่เช็ดน้ำตาคนนั้นได้ยื่นก๊วยกัหน้าหนึ่งๆ "เจ้าพูดถูก

ข้าผิตเอง ทำให้ฐุหยินผู้เฒ่าจะร้องไห้อีกครั้ง" สิ้นเสียงพูด น้ำตาของนาง ก็ถูกเก็บกลับไปแล้ว เฉิงอวีจิ้นเห็นในระยะใกล้ ในใจรู้สึกนับถืออย่างยิ่ง บรรดานายหญิงนั่งพูดคุยเรื่องทั่วไปในจวนกันที่นี่ ตอนนี้ฉิงอวีจิ้น มาแล้ว พวกนางหาหัวข้อสนทนาใหม่ได้เสียที เรื่องที่พูดจะวนอยู่กับ ฉิงอวีจิ้น ท่านโหวผู้เฒ่าฉิงก่อนตายได้พูดเองว่าเขาอบรมเลี้ยงดู ฉิงอวีจิ้นเหมือนหลานชายคนโต ยังให้ฉิงอวีจิ้นอยู่ไว้ทุกชีในจวนอีก ไม่ว่าคำพูดนี้จะจริงหรือไม่ ท่าทีของสกุลฉิงกลับเห็นได้อย่างชัดเจน ฉิงอวีจิ้นหลานสาวคนโตคนนี้ยังคงสูงค่าไม่เปลี่ยนแปลง ต่อให้ถูก ถอนหมั้น สกุลฉิงก็จะไม่เปลี่ยนแปลงท่าทีที่มีต่อฉิงอวีจิ้น

แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว คนเรามีชีวิตอยู่ ใครจะมีเวลาไปตรวจสอบ เรื่องจริงๆ เท็จๆ เหล่านั้น ไม่ว่าจะท่านโหวผู้เฒ่าฉิงจะพูดคำเหล่านั้น หรือไม่ บนตัวของฉิงอวีจิ้นก็มีการสนับสนุนจำนวนมากจากจวนอู่ซุนโหว บรรดาฐุหยินเห็นจุดนี้ก็เพียงพอแล้ว การแต่งงานเป็นการเชื่อมผลประโยชน์ ของสองสกุล เป็นการร่วมใช้ประโยชน์เงินทอง เส้นสาย และชื่อเสียงของ สองฝ่าย ต้นทุนที่ติดตัวฉิงอวีจิ้นยิ่งมาก นางในสายตาของบรรดาฐุหยิน ก็จะยังมีค่า

หากฉิงหยวนเสียนสามารถสืบทอดบรรดาศักดิ์ได้อย่างราบรื่น เช่นนั้นฉิงอวีจิ้นก็จะกลายเป็นบุตรสาวคนโตของจวนโหวอย่างเป็นทางการ ฐานะจะสูงขึ้นอีกระดับ ยิ่งไปกว่านั้นฉิงอวีจิ้นยังมีชื่อเสียง ความดีงามที่ย่องได้รับสั่งมอบให้เอง หลังจากไว้ทุกข์หนึ่งปี เอาชื่อเสียง ความกตัญญูทบเข้าไปอีกชั้น นั่นก็ยอดเยี่ยมมากยิ่งขึ้น

อย่างไรเสียก็มีเวลาอีกหนึ่งปี บรรดาฐุหยินยินดีที่จะคอยดู หาก หนึ่งปีให้หลัง หลังจากสกุลฉิงกับสกุลฮั่วแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กันแล้ว

สามารถนำอำนาจผลประโยชน์แท้จริงให้ไหลเข้ามาได้ ชื่อเสียงจะเพิ่มขึ้นอีกชั้น สุหยินทั้งหลายต่างก็ยินดีจะแต่งธรรมาภิบาลที่สดใสงดงามนี้กลับไปอย่างไรเสียจึงอวีจิ้นคนงามทำอะไรก็งดงาม ต่อให้ไม่ทำอะไรเลยเพียงตั้งไว้ในบ้านก็ยังน่าดู

ดังนั้นในเวลานี้บรรดาสุหยินต่างให้เกียรติเจิ้งอวีจิ้นอย่างยิ่ง เจ้าพูดคำซ้ำพูดคำยกยอเจิ้งอวีจิ้น แทบจะชมว่าเป็นผู้ที่มีอยู่แต่เพียงบนสวรรค์เท่านั้น สุหยินผู้เฒ่าเจิ้งยังมีใจหวังให้เจิ้งอวีจิ้นแต่งกับคนฐานะสูงส่ง เห็นสภาพการณ์แล้วก็ได้ส่งเสียงใด เจิ้งอวีโม่ยืนอยู่ข้างหรวนชื่อในใจเกิดความเศร้าสลดขึ้นมาบ้าง

เช้าวันนั้นหรวนชื่อพูดเตือนนางไว้ ให้วันนี้นางฉลาดสักนิด ตามติดด้านหลังฮั่วเซวี่ยชื่อ มีโอกาสก็เข้าไปแสดงความกตัญญู ด้วยเหตุนี้ตลอดเข้าเจิ้งอวีโม่จึงไม่มีเวลาว่าง ทั้งยกน้ำชาและยืมแยมให้ เหนื่อยจนนั่งเป็นตะคริว เมื่อครุ่นางขวยโอกาสตอนคนไม่สังเกตกระซิบโอตครวญกับหรวนชื่อ นางพูดเช่นนี้เดิมทีแฝงการแงอนของบุตรสาวอยากได้รับการปลอบใจ ทว่าหรวนชื่อฟังแล้วกลับถอนหายใจเบาๆ

หรวนชื่อพูดว่า "ลูกเอ๋ย นี่เพียงยื่นแค่ช่วงเช้า เจ้าก็เหนื่อยจนร้องทุกข์ วันหน้าเจ้าต้องยื่นเป็นมารยาทต่อหน้าแม่สามีทุกวัน เข้าเย็นต้องปรนนิบัติทักทาย ล้างหน้าบ้วนปากดื่มชาจัดอาหาร แต่ละอย่างจะยืมมือผู้อื่นไม่ได้ ถึงตอนนั้นเจ้าจะไปร้องทุกข์กับใคร"

เจิ้งอวีโม่เศร้าใจ ซาดิก่อนนางได้ยินคนข้างกายที่สาวพูดว่า ฮั่วเซวี่ยชื่อไม่ใช่แม่สามีที่อยู่ด้วยได้ง่าย แต่คนไม่เห็นด้วยตาตนเองก็มักจะรู้สึกว่าเป็นไร เจิ้งอวีโม่คิดถึงตนเองหลังจากแต่งเข้าสกุลฮั่วแล้ว ฮั่วเซวี่ยชื่อแม้ว่ามักจะทำหน้าที่บึงตึง แต่ก็ไม่เคยร้องขออะไรมากเกินไป

คิดว่าเจิงอวีจิ้นคงพูดเกินจริงไป เจิงอวีโมไม่พอใจที่ไม่ได้ยินคำปลอบใจของมารดา แต่นางกลับยิ้มออกมาในทันที อยู่ปากแล้วพูดกับหรวนชื่อว่า "จะเป็นไรไป ท่านแม่ไม่ฟังข้า เช่นนั้นข้าไปพูดกับพี่ฉางยวนก็ได้"

หรวนชื่อได้ฟังแล้วทั้งจันใจ รัก และสงสาร นี่เป็นคำพูดที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่หรวนชื่อทำใจไม่ได้ที่จะตำหนิเจิงอวีโม เพียงใช้นิ้วมือชี้ไปกลางหว่างคิ้วของบุตรสาว "เจ้านี่นะ"

สองแม่ลูกพูดคุยกันจบก็พากันเข้ามาปรนนิบัติแม่สามีของตนเอง เจิงอวีโมวางมือลงอย่างเรียบร้อย ยืนอยู่ข้างหลังฮั่วเซวียชื่อ บรรดาสุหยินเห็นนางแล้วก็แค่เพียงมองผ่านด้วยหางตาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ไม่ได้สนใจอีก ทว่าตอนที่เจิงอวีจิ้นเข้ามา สายตาทุกคู่จับจ้อง ทุกคนพูดจาดียกยอนาง

เจิงอวีโมรู้สึกปวดใจอยู่บ้าง ที่มากยิ่งกว่าคือความโกรธต่อความอยุติธรรม ที่ผ่านมาเจิงอวีโมเทียบเจิงอวีจิ้นไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนในบ้านหรือแขกหรือก็ยกยอเจิงอวีจิ้นทั้งหมด เจิงอวีโมอดกลั้นไว้แล้ว ใครให้เจิงอวีจิ้นถูกรับเลี้ยงโดยแม่เลี้ยงที่สูงศักดิ์แล้ว แต่ตอนนี้นางใกล้จะเป็นสุหยินจิ้งหยงไหวแล้ว คนเหล่านี้มีสิทธิ์อะไรหมางเมินนาง

เจิงอวีโมไม่ยอมแพ้ ยิ่งรู้สึกว่าคุณเหล่านี้มีตาแต่ไร้แววจริงๆ เจิงอวีจิ้นชาตินี้คงเป็นเช่นนี้แล้ว แต่เจิงอวีโมกลับจะโบายบินยิ่งใหญ่ไปพร้อมกับฮั่วฉางยวน คนกลุ่มนี้นั้นนี้พลาดไข่มุกแท้ไปเห็นตาปลาเป็นของล้ำค่า รอดูไปเถอะ วันหน้าต่อให้คนกลุ่มนี้ยิ้มเอาใจมาขอรับรองนางก็จะไม่ไว้หน้าพวกเขาเลย

หลังอาหารกลางวัน สุหยินจำนวนมากที่กลับไปก็กลับไปที่พักผ่อน ก็พักผ่อน หอไขวอันจิ่งว่างลงอย่างเห็นได้ชัด เจิงอวีจิ้นเดิมที่อยู่ภายในห้องไม่ช้านางก็สังเกตเห็นสุหยินผู้เฒ่าเจิงถือสร้อยประจำไว้ไม่พูดจา หรวนชื่อ

ปรายตามองมาที่เจิงอวีจิ้นบ่อยครั้ง ฮั่วเซี่ยชื่อก็ก่แสดงท่าทีหมดความอดทนออกมารางๆ เจิงอวีจิ้นเข้าใจแล้ว หาข้ออ้างอย่างเข้าอกเข้าใจแล้วเดินออกไปทันที

โถงส่วนหน้ากับหอด้านหลังทำพิธีกันอยู่ เสียงดนตรีทำพิธีของนักพรตได้ยินไปทั่วทั้งจวนโหว คนมากหูตาก็เยอะ และมีคนจากภายนอกมาจำนวนมาก เรือนส่วนในวุ่นวายไปหมด เจิงอวีจิ้นไม่อยากเดินผ่านสถานที่ที่มีคนมาก แต่ก็ไม่สะดวกจะเดินไปไกลนัก จำต้องเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้

เจิงอวีจิ้นรู้สึกเบื่อมาก นางนั่งอยู่ในศาลาที่มีต้นไม้บัง ดึงไปไม้บนต้นเล่นอย่างเบื่อหน่าย นั่งอยู่สักครู่ก็ได้ยินเสียงเจิงเอนเป่าดังมาจากข้างนอก "ข้าเอาสร้อยทองของข้าให้เจ้าแล้ว เจ้าควรจะให้ข้าเล่นได้แล้ว"

อะไรนะ! สุนัขหรือ

เสียงของเด็กอีกคนหนึ่งดูเยอหยิ่ง ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน แคฟังก็รู้ว่าจะถูกคนในจวนเอาใจอย่างปล่อยปละละเลย เขาพูดว่า "เจ้านิสัยไม่ดีเกินไป ข้าไม่ให้เจ้าหรอก ไป เจ้าเห่าฟ้า ไปคาบจี้บนเสื้อสาวใช้คนนั้นกลับมา"

สีหน้าของเจิงอวีจิ้นเคร่งเครียดในทันที นี่เป็นเด็กดีออกมาจากที่ใดกัน
กล่าวมาวางอำนาจในจวนอิฐนโหว

46

เด็กชายตัวน้อยสองคนยืนอยู่ด้วยกัน คนที่มีรูปร่างสูงกว่าคนนั้น
สวมชุดยาวคอกกลมสีแดงสด ในมือจูงสุนัขนำเกรงขามตัวหนึ่งเอาไว้
เขาส่งเสียงออกคำสั่ง สุนัขก็วิ่งออกไปเร็วราวสายฟ้า

ข้างกายคุณชายน้อยชุดแดงมีเด็กในชุดขาวยืนอยู่หนึ่งคน ดูอายุ
แล้วราวสี่ห้าขวบ กำลังมองสุนัขที่เขยียนสีดำขลับทั้งตัวนั้นด้วยความอิจฉา
เด็กสองคนนี้อายุไม่มาก ข้างหลังมีป่าตามติดเป็นโขยง ทุกคนเห็น
สภาพการณ์เช่นนี้มาจนชินตาแล้ว ได้แต่จ้องมองเด็กน้อยล้าค่าสองคนนี้
อย่างไรเสียก็เป็นเพียงสาวใช้ และไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น สามารถ
ทำให้คุณชายน้อยเบิกบานใจได้ก็พอ

สาวใช้ถือจานเดินเข้ามาในสวนดอกไม้ไม่ดี ไม่ทันระวังว่าจะมี
สุนัขดุสีดำขลับตัวหนึ่งวิ่งออกมา สาวใช้ตกใจกรีดร้องล้มลงบนพื้น
สุนัขตัวนั้นเป็นสุนัขล่าเนื้อพันธุ์มีชื่อ สีขาวเรียวยาว เหวบางขาเล็ก ไวต่อ

การดมกลิ่น ริ่งเร็วมาก ใช้เป็นสุนัขล่าสัตว์โดยเฉพาะ เจ้าเห่าฟ้าของ เทพเออร์กลาง* ก็มีลักษณะเหมือนมัน และคุณชายน้อยคนนั้นก็ตั้งชื่อให้ สุนัขตัวนี้ว่า 'เจ้าเห่าฟ้า' เช่นกัน สุนัขตัวนี้ฉลาด เห็นสาวใช้ล้มลงบนพื้น มันก็ฉวยโอกาสกระโจนเข้ามา ค้นหาจี้ที่เจ้านายตัวน้อยต้องการ

สาวใช้เห็นสุนัขพันคมดุร้ายเช่นนี้ในระยะใกล้ก็ตกใจจนแทบจะ หดสติไป นางอยากจะยืนก็ยืนไม่ขึ้น อยากจะวิ่งก็วิ่งไม่ได้ ทำได้เพียง ตะโกนร้องอย่างสิ้นหวัง ในสวนดอกไม้มีคนของจวนอี๋ซุนโหวจำนวนมาก พวกเขาได้ยินเสียงก็อยากจะไปช่วย แต่เห็นคุณชายสามของตนเอง ยืนอยู่ไม่ไกลนัก ฝีก้าวจึงชะงักอย่างลงเล

เสียงร้องให้ของสาวใช้ดังชัดเป็นพิเศษในสวนดอกไม้ คุณชายน้อย ชุดแดงคนนั้นถูกใจปรบมือหัวเราะเสียงดัง เห็นเขาเป็นเช่นนี้ คนของ จวนอี๋ซุนโหวก็มีสีหน้าไม่น่าดูยิ่งขึ้น แต่ก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ในตอนที่ทุกคนในสวนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ก็มีคนหนึ่ง เดินออกมาจากหลังเถาไม้เลื้อย พุดด้วยเสียงที่ดังกว่าปกติเล็กน้อยว่า "สุนัขดมมาก่อเรื่องในจวน ยังไม่รีบไล่สุนัขตัวนี้ออกไปอีกหรือ"

บรรดาบ่าวไพร่ได้ยินเสียงก็ตะลึงไป หันไปมองเห็นเป็นเชิงอวีจิ้น แต่ละคนดีใจมารวกับหาบิดามารดาของตนเองเจอ

"เจ้าคะ"

"ขอรับ"

แค่สุนัขตัวเดียว ถึงสาวใช้คนเดียวเขาไม่อยู่ บ่าวไพร่คนงาน เต็มสวนเช่นนี้ยังการบไม่ได้อีกหรือ ทุกคนเข้าไปช่วยกันคนละไม้ คนละมือ จับเจ้าสุนัขไว้อย่างรวดเร็ว ผู้รั้วประคองสาวใช้ที่ถูกกระโจนใส่

* เทพเออร์กลาง เป็นเทพบนสวรรค์องค์หนึ่งตามคติความเชื่อสมัยโบราณของจีน ขอบเขตหน้าที่กว้างขวาง มีบทบาทอยู่ในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว ลักษณะเด่นที่มักจะถูกจับกันก็คือมีสามตาและมีสุนัขชื่อว่า 'เห่าฟ้า'

จนล้มขึ้นมา พุดพลอบนางเสียงเบาว่า "ไม่ต้องร้องแล้ว คุณหนูใหญ่มาแล้ว"

สาวใช้ได้ยินว่าเชิงอวีจิ้นอยู่ จากความเศร้าใจตามด้วยความยินดี น้ำตาไหลหนักกว่าเดิม แต่เสียงสะท้อนค่อยๆ หยุตลงแล้ว เชิงอวีจิ้นเห็นบนแขนและบนหลังมือของสาวใช้มีรอยเลือดที่ไหลจากการกระแทกหินบนพื้น นางถอนใจเฮือกหนึ่ง แล้วพุดว่า "ประคองนางไปพักผ่อน วันนี้นางไม่ต้องทำงานแล้ว ตู๊ว* อีกรู้กลับไปเอายาขี้ผึ้งมาหนึ่งขวด เศษเงิน* จำนวนสองตำลึง ถือว่าเป็นเงินค่ายารักษาแผลที่ข้าชดเชยให้นาง"

สาวใช้ตกใจ พุดปบนสะอื้นว่า "นี้จะได้อย่างไรเจ้าคะ..."

"รับไว้เถอะ" เชิงอวีจิ้นน้ำเสียงไม่หนักมาก แต่ความหมายแฝงการไม่ยอมให้พุดแทรก สาวใช้ได้ยินแล้วก็ไม่กล้าพุดอะไรอีก

คุณชายน้อยชุดแดงกำลังดูอย่างสนุกสนาน จู่ๆ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งมาจับสุนัขของเขาเอาไว้ คุณชายน้อยชุดแดงไม่พอใจ ซึ่บัดนี้ว่าทุกคนว่า "บังอาจ! พวกเจ้าเป็นพวกชั้นต่ำจากที่ใด ถึงกล้ามาแตะต้องสุนัขของข้า!"

* เศษเงิน (ชุยอิ่น) คือเงินแท่งที่แตกออกมาเป็นเศษขนาดเล็ก มีมูลค่าแตกต่างกันไปตามขนาดและน้ำหนัก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3TiaWZQ>